

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JEANA RICHARDA DE LA TOUR
přednesené dne 17. května 2023¹

Věc C-46/22 P

Liam Jenkinson

proti

Radě Evropské unie,

Evropské komisi,

Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ),

Eulex Kosovo

„Kasační opravný prostředek – Rozhodčí doložka – Personál mezinárodních misí Evropské unie – Po sobě jdoucí pracovní smlouvy na dobu určitou – Návrh na překvalifikování všech smluvních vztahů na smlouvu na dobu neurčitou – Rozhodné vnitrostátní právo – Určení a použití – Úloha soudu – Rozsah přezkumu“

I. Úvod

1. Soudní dvůr již rozhodoval o žalobě podané Liamem Jenkinsonem, kterou se domáhal překvalifikování po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou², na jejichž základě pracoval téměř 20 let ve třech mezinárodních misích zřízených nebo prodloužených Evropskou unií³ v rámci její společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), včetně poslední mise Eulex Kosovo⁴, na smlouvu na dobu neurčitou⁵ a rovněž náhrady škody vyplývající ze smluvní a mimosmluvní odpovědnosti.

2. Rozsudkem ze dne 5. července 2018, *Jenkinson v. Rada a další*⁶, totiž Soudní dvůr zrušil usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 9. listopadu 2016, *Jenkinson v. Rada a další*⁷, kterým Tribunál na základě článku 272 SFEU rozhodl, že jeho příslušnost je omezená na poslední SDU, která tuto příslušnost stanovila, a nemůže se vztahovat na všechny ostatní SDU uzavřené v rámci tří misí, které stanovily příslušnost belgických soudů.

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – Dále jen „SDU“

³ – Dále jen „mise“.

⁴ – Dále jen „Eulex Kosovo“ nebo „mise Eulex Kosovo“.

⁵ – Dále jen „SDN“.

⁶ – C-43/17 P, dále jen „rozsudek Jenkinson I“, EU:C:2018:531.

⁷ – T-602/15, EU:T:2016:660.

3. Tento kasační opravný prostředek podaný L. Jenkinsonem proti rozsudku ze dne 10. listopadu 2021, Jenkinson v. Rada a další⁸, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, poskytuje Soudnímu dvoru příležitost upřesnit rozsah jeho rozhodnutí o příslušnosti Tribunálu určeného rozhodčí doložkou s ohledem na předmět sporu a právní režim, kterému podléhá smluvní pracovněprávní vztah, pokud si pro něj strany nezvolily rozhodné právo.

4. V tomto pracovněprávním sporu, který není ojedinělý, o čemž svědčí věci projednávané Tribunálem⁹ nebo věci, které mohou být předloženy belgickým soudům na základě jejich určení ve většině dotčených smluv¹⁰, půjde rovněž o určení, za jakých podmínek je třeba zohlednit specifický kontext, v němž bylo zaměstnání vykonáváno, a sice kontext misí spadajících do působnosti SZBP, konkrétně kontext mise Eulex Kosovo, které byla přiznána právní způsobilost od 12. června 2014.

5. Moje analýza kasačního opravného prostředku se tedy zaměří hlavně na otázky týkající se příslušnosti Tribunálu, jeho posouzení právního režimu použitelného na smlouvy uzavřené zejména s touto misí a rozsahu přezkumu, který bude muset Soudní dvůr provést ve vztahu k aplikaci vnitrostátního práva Tribunálem v rámci tohoto sporu založeného na článku 272 SFEU.

II. Právní rámec

A. Společná akce 2008/124

6. Článek 1 Společné akce Rady 2008/124/SZBP ze dne 4. února 2008 o Misi Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO)¹¹, ve znění do rozhodnutí Rady 2014/349/SZBP ze dne 12. června 2014¹², nadepsaný „Mise“, v odstavci 1 stanoví:

„EU zřizuje Misi Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu, EULEX KOSOVO (dále jen ‚EULEX KOSOVO‘).“

7. Článek 2 této společné akce, nadepsaný „Mandát“, stanoví:

„EULEX KOSOVO napomáhá kosovským institucím, justičním i donucovacím orgánům při jejich pokroku směrem k udržitelnosti a odpovědnosti a při dalším rozvíjení a posilování nezávislého mnohonárodnostního justičního systému a mnohonárodnostní policie a celních orgánů, přičemž zajišťuje, aby tyto orgány nepodléhaly politickému vměšování a dodržovaly mezinárodně uznávané normy a evropské osvědčené postupy.

⁸ – T-602/15 RENV, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2021:764.

⁹ – V současné době přerušena řízení, jejichž předmětem jsou obdobné žaloby a která se týkají zaměstnanců mezinárodní mise Eulex Kosovo, jsou následující: BL a BM v. Rada a další (T-204/19); QP a další v. Rada a další (T-183/21) a RI a další v. Rada a další (T-190/21). Co se týče jiné mise: Stockdale v. Rada a další (včetně zvláštního zástupce Evropské unie v Bosně a Hercegovině) (T-776/20).

¹⁰ – Viz například věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 24. února 2022, Eulex Kosovo (C-283/20, dále jen „rozsudek Eulex Kosovo“, EU:C:2022:126).

¹¹ – Úř. věst. 2008, L 42, s. 92. Podle článku 20 druhého pododstavce první věty této společné akce byla tato původně plánována na dobu 28 měsíců ode dne schválení operačního plánu (OPLAN). Byla několikrát prodloužena, naposledy do 14. června 2023 rozhodnutím Rady (SZBP) 2021/904 ze dne 3. června 2021 (Úř. věst. 2021, L 197, s. 114).

¹² – Úř. věst. 2014, L 174, s. 42. Dále jen „společná akce 2008/124“.

EULEX KOSOVO plní svůj mandát v plné spolupráci s programy pomoci Evropské komise, a to monitorováním, poskytováním odborného vedení a poradenství, přičemž si ponechává určité výkonné pravomoci.“

8. Článek 9 uvedené společné akce, nadepsaný „Personál“, stanoví:

„1. Počet členů personálu EULEX KOSOVO a jeho schopnosti musí být v souladu s mandátem stanoveným v článku 2, s úkoly vymezenými v článku 3 a se strukturou EULEX KOSOVO uvedenou v článku 6.

2. EULEX KOSOVO tvoří zejména personál vyslaný členskými státy nebo orgány [Unie]. Každý členský stát nebo orgán [Unie] nese náklady na personál, který vyšle, včetně cestovních výdajů na cestu do místa určení a zpět, platů, nákladů na zdravotní péči a příspěvků, s výjimkou denních příspěvků a použitelných rizikových příplatků a příplatků za ztížené podmínky.

3. EULEX KOSOVO může podle potřeby najímat na smluvním základě rovněž mezinárodní civilní personál a místní personál, pokud požadované funkce nezajišťuje personál vyslaný členskými státy. Ve výjimečných a řádně odůvodněných případech, kdy nejsou k dispozici vhodné žádosti členských států, mohou být na smluvním základě najímání příslušníci zúčastněných třetích států [¹³].

[...]“

9. Článek 10 téže společné akce, nadepsaný „Postavení EULEX KOSOVO a jejího personálu“, v odstavci 3 stanoví:

„Pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodního a místního personálu jsou stanoveny ve smlouvách uzavřených mezi EULEX KOSOVO a dotyčným členem personálu [¹⁴].“

B. Nařízení Řím I

10. Článek 3 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) ¹⁵ stanoví:

„Existence a platnost souhlasu stran s volbou rozhodného práva se určuje v souladu s články 10, 11 a 13.“

11. Článek 8 tohoto nařízení stanoví:

„1. Individuální pracovní smlouva se řídí právem zvoleným stranami v souladu s článkem 3. Tato volba však nesmí zaměstnance zbavit ochrany, kterou mu poskytují ustanovení, od nichž se nelze

¹³ – V původní verzi před změnou provedenou rozhodnutím Rady 2010/322/SZBP ze dne 8. června 2010 (Úř. věst. 2010, L 145, s. 13), které nabylo účinnosti dnem jeho přijetí, zněl tento odstavec následovně: „EULEX KOSOVO může podle potřeby přijímat na smluvním základě rovněž mezinárodní a místní personál.“

¹⁴ – Jak je uvedeno v bodě 227 napadeného rozsudku, toto ustanovení znělo v původní verzi přede dnem přijetí a současně nabytí účinnosti rozhodnutí 2014/349 následovně: „Pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodního a místního civilního personálu jsou stanoveny ve smlouvách mezi vedoucím mise a členy personálu.“ Srovnej článek 15a společné akce 2008/124, který byl tímto rozhodnutím vložen (viz bod 80 tohoto stanoviska).

¹⁵ – Úř. věst. 2008, L 177, s. 6 a oprava Úř. věst. 2009, L 309, s. 87. Dále jen „nařízení Řím I“.

smluvně odchýlit podle práva, které by v případě neexistence volby bylo použito na základě odstavců 2, 3 a 4 tohoto článku.

2. V míře, ve které nebylo právo rozhodné pro individuální pracovní smlouvu zvoleno stranami, se smlouva řídí právem země, v níž, případně z níž, zaměstnanec při plnění smlouvy obvykle vykonává svoji práci. Za změnu země obvyklého výkonu práce se nepovažuje, když zaměstnanec dočasně vykonává svou práci v jiné zemi.

3. Nelze-li rozhodné právo na základě odstavce 2 určit, řídí se smlouva právem země, v níž se nachází provozovna, která zaměstnance zaměstnala.

4. Vyplyvá-li z celkových okolností, že je smlouva úžeji spojena s jinou zemí, než je země uvedená v odstavcích 2 nebo 3, použije se právo této jiné země.“

III. Skutečnosti předcházející sporu

12. Skutečnosti předcházející sporu jsou shrnuty v bodech 1 až 5 napadeného rozsudku:

„1. Žalobce, Liam Jenkinson, irský státní příslušník, byl nejprve od 20. srpna 1994 do 5. června 2002 zaměstnáván na základě různých po sobě jdoucích [SDU] pozorovatelskou misí Evropské unie v Jugoslávii, která byla zřízena memorandem o porozumění podepsaným v Bělehradě dne 13. července 1991 a zprvu označována jako ‚pozorovatelská mise Evropského společenství (ECMM)‘, načež byla společnou akcí Rady 2000/811/SZBP ze dne 22. prosince 2000 o Pozorovatelské misi Evropské unie (Úř. věst. 2000, L 328, s. 53) přejmenována na ‚pozorovatelskou misi Evropské unie (EUMM)‘. Mandát ECMM a posléze EUMM byl několikrát prodloužen, naposledy do 31. prosince 2007 společnou akcí Rady 2006/867/SZBP ze dne 30. listopadu 2006, kterou se prodlužuje a mění mandát Pozorovatelské mise Evropské unie (EUMM) (Úř. věst. 2006, L 335, s. 48).

2. Následně byl žalobce zaměstnáván od 17. června 2002 do 31. prosince 2009 na základě řady [SDU] policejní misí Evropské unie v Bosně a Hercegovině (EUPM), která byla zřízena společnou akcí Rady 2002/210/SZBP ze dne 11. března 2002 o policejní misi Evropské unie (Úř. věst. 2002, L 70, s. 1; Zvl. vyd. 18/01, s. 278). Mandát EUPM byl několikrát prodloužen, naposledy do 30. června 2012 rozhodnutím Rady 2011/781/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o policejní misi Evropské unie (EUPM) v Bosně a Hercegovině (Úř. věst. 2011, L 319, s. 51).

3. Nakonec byl zaměstnáván od 5. dubna 2010 do 14. listopadu 2014 v misi Eulex Kosovo v rámci jedenácti po sobě jdoucích [SDU] uzavřených v případě prvních devíti s vedoucím mise Eulex Kosovo, a pokud jde o poslední dvě, se samotnou misí (dále jen ‚jedenáct SDU‘) [16]. Mise Eulex Kosovo byla zřízena společnou akcí Rady 2008/124 [...]. Byla opakovaně prodlužována, mj. do 14. června 2016 rozhodnutím Rady 2014/349 [...].

¹⁶ – V bodech 151 a 153 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že „je nesporné, že žalobce byl k misi Eulex Kosovo přijat na základě čl. 9 odst. 3 první věty společné akce 2008/124 [a] že žalobce byl zaměstnán v misi Eulex Kosovo na základě jedenácti SDU uzavíraných postupně mezi 5. dubnem 2010 a 14. listopadem 2014 jako osoba odpovědná za technologie (IT Officer)“. V bodě 132 tohoto rozsudku Tribunál uvedl, že žalobce podle svého písemného vyjádření „v rámci pracovního místa, které zastával od 15. června 2012, označeného číslem EK 10453, každopádně vykonával v misi Eulex Kosovo funkce vedoucího a kontrolora veškerého personálu pracujícího v oddělení IT servisu a podpory“.

4. Během platnosti desáté [SDU] uzavřené s misí Eulex Kosovo, která se vztahovala k období od 15. června do 14. října 2014, byl žalobce dopisem vedoucího mise ze dne 26. června 2014 [...] informován, že v návaznosti na rozhodnutí o restrukturalizaci mise přijaté členskými státy dne 24. června 2014 bude pracovní místo, které zastával od svého přijetí k misi, po 14. listopadu 2014 zrušeno, a jeho smlouva tedy nebude po tomto datu obnovena. Poslední, jedenáctá [SDU] tudíž byla mezi žalobcem a Eulex Kosovo uzavřena na období od 15. října do 14. listopadu 2014 (dále jen „poslední SDU“).

5. S výjimkou poslední [SDU] obsahovaly všechny [SDU] uzavřené žalobcem v souvislosti s činností v misí Eulex Kosovo [rozhodčí doložku¹⁷] určující belgické soudy. Pokud jde o poslední [SDU], ta v článku 21 obsahuje rozhodčí doložku určující pro spory plynoucí ze smlouvy soud Evropské unie, a to na základě článku 272 SFEU¹⁸.¹⁹

IV. Řízení před Tribunálem a Soudním dvorem

13. Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 23. října 2015 podal L. Jenkinson žalobu, jejímž předmětem byl návrh založený na článku 272 SFEU a znějící na překvalifikování všech jeho smluvních vztahů na SDN a dále na získání náhrady újmy, kterou údajně utrpěl v důsledku neoprávněného využívání po sobě jdoucích SDU a neoprávněného propuštění, a dále na to, aby bylo určeno, že Rada Evropské unie, Evropská komise a Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ) jednaly s žalobcem diskriminačním způsobem a bylo jim v důsledku toho uloženo zaplatit mu náhradu, a podpůrně návrh založený na mimosmluvní odpovědnosti unijních orgánů²⁰.

14. Usnesením ze dne 9. listopadu 2016, *Jenkinson v. Rada a další*²¹, se Tribunál prohlásil za zjevně nepřislušný k rozhodnutí o obou primárně uplatněných bodech návrhových žádání a podpůrně uplatněný bod odmítl jako zjevně nepřípustný. V důsledku toho Tribunál žalobu v plném rozsahu odmítl a uložil L. Jenkinsonovi náhradu nákladů řízení.

15. Rozsudkem *Jenkinson I* Soudní dvůr vyhověl kasačnímu opravnému prostředku podanému L. Jenkinsonem, vrátil věc Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

16. Soudní dvůr rozhodl, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že se na základě článku 272 SFEU prohlásil zjevně nepřislušným k rozhodování o bodech návrhových žádání uplatněných primárně. Soudní dvůr měl za to, že příslušnost Tribunálu může být rozšířena i na předchozí pracovní smlouvy stanovující příslušnost bruselských soudů pod podmínkou, že

¹⁷ – Viz rozsudek *Eulex Kosovo* (bod 14).

¹⁸ – Je třeba poznamenat, že v bodě 42 rozsudku *Jenkinson I*, který se týkal předchozího kasačního opravného prostředku, Soudní dvůr upřesnil, že „jak uvedl Tribunál v bodech 21 a 22 napadeného usnesení, v tomto ohledu je nesporné, že všechny předchozí pracovní smlouvy uzavřené mezi misemi a navrhovatelem obsahují doložku výslovně stanovující, že spory plynoucí z těchto smluv nebo jich se týkající spadají do příslušnosti bruselských soudů [Belgie] a pouze poslední SDU výslovně stanoví, a to v článku 21, že ve sporech plynoucích z této smlouvy nebo se jí týkajících je na základě článku 272 SFEU příslušný Soudní dvůr“. Viz rozsudek ze dne 25. června 2020, *SC v. Eulex Kosovo* (C-730/18 P, EU:C:2020:505, bod 30 a citovaná judikatura), který upřesňuje, že „článek 272 SFEU představuje zvláštní ustanovení, které umožňuje obrátit se na unijní soud na základě rozhodčí doložky sjednané stranami pro veřejnoprávní nebo soukromoprávní smlouvy, a to bez omezení, pokud jde o povahu žaloby podané k unijnímu soudu“.

¹⁹ – V bodě 111 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že ani jedna z jedenácti SDU uzavřených v rámci mise *Eulex Kosovo* neobsahuje ujednání umožňující přímo rozhodnout dotčený spor.

²⁰ – Pro podrobný obsah návrhů viz bod 17 tohoto stanoviska.

²¹ – T-602/15, EU:T:2016:660.

žaloba podaná L. Jenkinsonem obsahuje návrhy, které vyplývají z poslední SDU nebo které mají přímý vztah k povinnostem, které z ní plynou. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že návrhy L. Jenkinsona obnášejí zohlednění účinků předchozích pracovních smluv.

V. Napadený rozsudek

17. Poté, co Tribunál v bodě 31 napadeného rozsudku citoval návrhy L. Jenkinsona, převzal v bodě 38 shrnutí těchto návrhů vycházející z rozsudku Jenkinson I²², v němž se uvádí, že „[n]ávrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. října 2015 podal účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel) projednávanou žalobu proti Radě, Komisi, ESVČ, jakož i misi Eulex Kosovo, kterou se domáhal, aby Tribunál:

- překvalifikoval jeho smluvní vztah ‚na [SDN]‘, konstatoval porušení smluvních povinností žalovanými, zejména pak povinnosti oznámení výpovědi při ukončení [SDN], určil, že jeho propuštění bylo neoprávněné, a v důsledku toho uložil žalovaným zaplatit mu náhradu újmy utrpěné v důsledku zneužití po sobě jdoucích [SDU], porušení povinnosti oznámení výpovědi a neoprávněného propuštění^[23];
- určil, že Rada, Komise a ESVČ s ním zacházely během jeho zaměstnání ve [třech měsících²⁴] diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, důchodových nároků a dalších výhod, rozhodl, že měl být přijat jako dočasný zaměstnanec některé z nich, a uložil jim v důsledku toho nahradit mu tím vzniklou škodu^[25], a
- podpůrně uložil žalovaným na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti nahradit mu škodu vyplývající z porušení jejich povinností^[26].“

18. V napadeném rozsudku Tribunál žalobu v plném rozsahu zamítl.

19. Úvodem Tribunál v bodě 45 napadeného rozsudku konstatoval, že žaloba nebyla podána na základě článku 263 SFEU²⁷. V bodě 62 tohoto rozsudku měl Tribunál za to, že stran prvního bodu návrhových žádání byla uvedena žaloba podána na základě rozhodčí doložky určující unijní soud, která je obsažena v poslední SDU, a stran druhého bodu návrhových žádání a třetího bodu návrhových žádání, podaného podpůrně, je projednávaná žaloba žalobou na určení mimosmluvní odpovědnosti podanou na základě článků 268 a 340 SFEU²⁸.

20. V bodě 70 napadeného rozsudku Tribunál prohlásil, že má pravomoc zabývat se všemi třemi body návrhových žádání.

²² – Viz bod 3 tohoto rozsudku.

²³ – Dále jen „první bod návrhových žádání“.

²⁴ – Viz body 1 až 5 napadeného rozsudku, připomenuté v bodě 12 tohoto stanoviska.

²⁵ – Dále jen „druhý bod návrhových žádání“.

²⁶ – Dále jen „třetí bod návrhových žádání“.

²⁷ – Tribunál následně zamítl jako skutkově a právně nepodloženou námitku nepřijatelnosti vycházející z opožděnosti žaloby na neplatnost podané proti dopisu vedoucího mise Eulex Kosovo ze dne 26. června 2014 (viz bod 12 tohoto stanoviska) vznesenou Radou, ESVČ a misí Eulex Kosovo.

²⁸ – Viz též body 55 a 61 napadeného rozsudku.

21. *Pokud jde o druhou námitku nepřípustnosti návrhů*²⁹ *vznesenou žalovanými*, Tribunál připomněl, že žalované zpochybňují, že skutečnosti, rozhodnutí a případné vady uplatněné žalobcem jim jsou přičitatelné³⁰, a to z důvodu, že Rada, ESVČ nebo Komise nenavázaly žádný smluvní vztah s žalobcem nebo, pokud jde o misi Eulex Kosovo, že žádný takový vztah nenavázala před 5. dubnem 2010. Tribunál v bodech 75, 76 a 78 napadeného rozsudku uvedl, že tato námitka nepřípustnosti směřuje ve své podstatě nikoli proti žalobě jako celku, ale pouze proti prvnímu bodu návrhových žádání, a teprve po provedení meritorního přezkumu tohoto bodu návrhových žádání by tedy bylo s ohledem na právo použitelné na spor případně třeba určit, v jakém rozsahu jsou návrhy formulované žalobcem v uvedeném bodě návrhových žádání opodstatněné ve vztahu ke každé z žalovaných.

22. *Pokud jde o první bod návrhových žádání týkající se překvalifikování smluvního vztahu na SDN*, Tribunál nejprve uvedl, že žalobce „smluvním vztahem“ rozumí všechny po sobě jdoucí SDU, které uzavřel v rámci své činnosti ve třech misích³¹.

23. Dále měl Tribunál za to, že by měl „nejprve“ posoudit návrh žalobce týkající se uvedených jedenácti SDU uzavřených v rámci jeho činnosti v misi Eulex Kosovo, a to z toho důvodu, že případné zamítnutí tohoto návrhu podmiňuje posouzení řad SDU uzavřených v rámci prvních dvou misí³². Konečně měl Tribunál za to, že při neexistenci zvláštních pravidel stanovených unijním normotvůrcem³³ nebo aktů přijatých po vytvoření mise Eulex Kosovo³⁴ musí spor rozhodnout na základě použitelného vnitrostátního hmotného práva a zejména dbát, s oporou výkladu, který je v souladu s unijním právem, na dodržování obecné zásady zákazu zneužívání práva vyplývajícího z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou³⁵.

24. Za účelem určení práva použitelného na spor se Tribunál rozhodl „[použít]“ nařízení Řím I, zvláště jeho článek 8, který se týká individuálních pracovních smluv³⁶. Pokud jde o prvních devět SDU, Tribunál v bodě 119 napadeného rozsudku konstatoval, že smluvní strany si zvolily za použitelné vnitrostátní pracovní právo ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení Řím I irské právo, s odkazem na sdělení C(2009) 9502³⁷.

25. Pokud jde o desátou a jedenáctou SDU, Tribunál v bodě 130 tohoto rozsudku rozhodl, že mají užší vazby, ve smyslu čl. 8 odst. 4 tohoto nařízení, s právem irským.

26. V návaznosti na analýzu použití ustanovení irského práva³⁸ ve světle judikatury Soudního dvora na okolnosti projednávané věci, provedenou v bodech 152 až 186 napadeného rozsudku, Tribunál v bodech 184, 187 a 188 tohoto rozsudku rozhodl, že existují objektivní důvody, spojené

²⁹ – První námitka, jejíž posouzení bylo odloženo (viz bod 73 napadeného rozsudku), byla přijata (viz bod 244 tohoto rozsudku). Viz bod 32 tohoto stanoviska.

³⁰ – Viz body 71 a 74 napadeného rozsudku.

³¹ – Viz bod 80 napadeného rozsudku, srovnej s bodem 46 rozsudku Jenkinson I.

³² – Viz bod 82 napadeného rozsudku.

³³ – Viz bod 92 napadeného rozsudku.

³⁴ – Viz bod 93 napadeného rozsudku.

³⁵ – Viz body 99 až 101 napadeného rozsudku.

³⁶ – Viz bod 103 napadeného rozsudku.

³⁷ – Sdělení Komise C(2009) 9502 ze dne 30. listopadu 2009 nazvané „O zvláštních pravidlech pro zvláštní poradce pověřené prováděním operativních opatření SZBP a pro mezinárodní smluvní personál“ [dále jen „sdělení C(2009) 9502“].

³⁸ – Jedná se o Protection of Employees (Fixed – Term Work) Act 2003 [zákon z roku 2003 o ochraně zaměstnanců (práce na dobu určitou), dále jen „zákon z roku 2003“], kterým byla do irského práva provedena směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43). Tato rámcová dohoda uvedená v příloze směrnice 1999/70 (dále jen „rámcová dohoda“) byla uzavřena dne 18. března 1999.

zejména s dočasným a trvale se vyvíjejícím mandátem mise Eulex Kosovo, které odůvodňují, že bylo L. Jenkinsonovi navrženo uzavření prvních SDU a poslední SDU na dobu jednoho měsíce, aniž došlo ke zneužití.

27. V bodě 188 uvedeného rozsudku proto Tribunál zamítl všechny návrhy na překvalifikování SDU na SDN, včetně návrhů týkajících se SDU uzavřených mezi L. Jenkinsonem a prvními dvěma misemi³⁹.

28. V bodě 209 třetí větě napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že žádosti o překvalifikování SDU na SDN, založené na nedodržení požadavků na poskytnutí informací zaměstnanci stanovených v čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003⁴⁰, nelze vyhovět. Ačkoli se L. Jenkinson v projednávaném případě oprávněně dovolává tohoto porušení⁴¹, irské právo nestanoví takové překvalifikování jako jeho správný a spravedlivý důsledek⁴².

29. V bodě 215 napadeného rozsudku Tribunál zamítl jako neopodstatněný návrh na náhradu veškeré smluvní újmy. Na jedné straně uvedl, že návrh na náhradu této újmy uvedený v prvním bodě návrhových žádání spočívá v překvalifikování SDU na jedinou SDN z důvodu zneužití SDU a v porušení pravidel smluvního formalismu stanovených belgickým nebo irským právem⁴³. Na druhé straně připomněl, že tyto argumenty žalobce byly zamítnuty⁴⁴.

30. V bodě 216 tohoto rozsudku měl Tribunál za to, že s ohledem na zamítnutí prvního bodu návrhových žádání není namístě zabývat se námitkou nepřipustnosti spočívající v tom, že skutečnosti, rozhodnutí a případné vady uplatněné žalobcem nejsou, zcela nebo zčásti, přičitatelné žalovaným⁴⁵.

31. *Pokud jde o druhý bod návrhových žádání týkající se žádosti o náhradu mimosmluvní újmy*, předložený též jako hlavní, Tribunál připomněl, že vychází z ustanovení článků 268 a 340 SFEU a směřuje k získání náhrady mimosmluvní újmy ze strany Rady, Komise a ESVČ, která žalobci údajně vznikla v důsledku politiky přijímání mezinárodních civilních zaměstnanců misí, kterou uplatňovaly⁴⁶. V bodě 237 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, aniž rozhodl o námitce nepřipustnosti vznesené Komisí a ESVČ⁴⁷, že L. Jenkinson nepředložil důkaz dostatečně závažného porušení jakékoliv unijní právní normy, která mu má přiznávat práva. Konkrétně v bodě 228 tohoto rozsudku rozhodl, že normativní ustanovení týkající se mise Eulex Kosovo výslovně stanovila právní základ umožňující vedoucímu mise a následně misi samotné přijímat mezinárodní civilní zaměstnance na smluvním základě z titulu ustanovení primárního práva vztahujících se k SZBP. Tribunál kromě toho v bodě 230 uvedeného rozsudku vyloučil existenci diskriminace mezi jednotlivými členy smluvního personálu z důvodu použití různých vnitrostátních práv. V bodech 231 a 233 téhož rozsudku nepřijal ani argumenty týkající se

³⁹ – Viz bod 23 tohoto stanoviska.

⁴⁰ – Bod 198 napadeného rozsudku upřesňuje, že toto ustanovení ukládá zaměstnavateli informovat zaměstnance písemně nejpozději ke dni obnovení SDU o jeho objektivních důvodech a o neexistenci návrhu na uzavření SDN.

⁴¹ – Viz bod 207 napadeného rozsudku.

⁴² – Viz závěry v bodech 199 a 200 napadeného rozsudku.

⁴³ – Viz bod 211 napadeného rozsudku, srovnej s jeho body 197 a 209.

⁴⁴ – Viz body 213 a 214 napadeného rozsudku.

⁴⁵ – Viz bod 21 tohoto stanoviska.

⁴⁶ – Viz bod 219 napadeného rozsudku a bod 19 tohoto stanoviska.

⁴⁷ – Viz bod 220 napadeného rozsudku.

nerovného zacházení ve srovnání se zaměstnanci podléhajícími pracovnímu řádu ostatních zaměstnanců Evropských společenství⁴⁸, jelikož měl za to, že L. Jenkinson neprokázal, že podle unijního práva měl nárok být zaměstnán podle pravidel pracovního (nebo obdobného) řádu⁴⁹.

32. Pokud jde o třetí bod návrhových žádání týkající se návrhu založeného na mimosmluvní odpovědnosti, předložený podpůrně, Tribunál jej odmítl jako zjevně nepřipustný z důvodu nejjasnosti⁵⁰ a vyhověl první námitce nepřipustnosti žalovaných⁵¹.

VI. Návrhová žádání účastníků řízení

33. Kasačním opravným prostředkem se L. Jenkinson domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a rozhodl ve věci, a podpůrně, aby vrátil věc Tribunálu. Dále navrhuje, aby odpůrkyním byla uložena náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

34. Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňuje L. Jenkinson šest důvodů vycházejících zaprvé z nesprávného výkladu návrhů a žalobních důvodů, jelikož Tribunál mimo jiné vyloučil z přezkumu jakýkoli návrh založený na námitce protiprávnosti; zadruhé z nesprávného právního posouzení, jelikož Tribunál analyzoval pouze poslední zaměstnání L. Jenkinsona v rámci mise Eulex Kosovo; zatřetí z několika nesprávných právních posouzení, kterých se měl Tribunál dopustit při přezkumu opodstatněnosti jeho nároků v rámci prvního bodu návrhových žádání; začtvrté z nesprávného uplatnění zásady rovného zacházení se zaměstnanci Unie a z porušení článku 336 SFEU vyloučením mimosmluvní odpovědnosti odpůrkyní; zapáté z nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál dopustil tím, že zamítl třetí bod návrhových žádání jako nepřipustný, a zašesté z nesprávného odůvodnění týkajícího se nákladů řízení.

35. Rada, Komise, ESVC a Eulex Kosovo navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil L. Jenkinsonovi náhradu nákladů řízení⁵². První tři žalované tvrdí, že žaloba v prvním stupni by měla být prohlášena za nepřipustnou. Eulex Kosovo tvrdí, že kasační opravný prostředek je částečně právně neopodstatněný a částečně nepřipustný.

VII. Analýza

36. Na žádost Soudního dvora se toto stanovisko bude zabývat pouze druhým důvodem kasačního opravného prostředku a první, třetí a čtvrtou částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

A. Úvodní poznámky

37. S ohledem na množství argumentů, které byly předloženy na podporu tohoto kasačního opravného prostředku, považuji za vhodné připomenout meze, do nichž musí být jejich analýza zasazena.

⁴⁸ – Dále jen „PŘOZ“.

⁴⁹ – Viz bod 236 napadeného rozsudku.

⁵⁰ – Viz bod 247 napadeného rozsudku.

⁵¹ – Viz poznámka pod čarou 29 tohoto stanoviska.

⁵² – Konkrétně Rada navrhuje, aby mu byla uložena náhrada „nákladů tohoto řízení“ a Eulex Kosovo navrhuje, aby mu byla uložena „náhrada veškerých nákladů“.

38. Zaprvé, podle čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU je kasační opravný prostředek podaný k Soudnímu dvoru proti rozhodnutím Tribunálu „omezen na právní otázky“. Soudní dvůr však může přezkoumat některé skutkové důvody, pokud je namítáno zkreslení skutkového stavu nebo věcná nesprávnost či nedostatek odůvodnění⁵³.

39. Zadruhé, pokud jde o rozhodnutí Tribunálu rozhodnout o námitkách nepřipustnosti vznesených žalovanými⁵⁴ spolu s věcí samou, nelze je přezkoumat bez podání vedlejšího kasačního opravného prostředku⁵⁵. Za těchto okolností by bylo třeba přezkoumat přípustnost žaloby proti žalovaným pouze v případě zrušení napadeného rozsudku. Je nicméně třeba zohlednit na jedné straně rozsudek Eulex Kosovo⁵⁶, pokud jde o první bod návrhových žádání v rozsahu, v němž směřuje proti společnosti Eulex Kosovo. Na druhé straně je třeba vzít v úvahu rozdíl v předmětu tohoto bodu návrhových žádání a ostatních dvou, neboť ty jsou založeny na článcích 268 a 340 SFEU týkajících se zejména mimosmluvní odpovědnosti orgánů Unie⁵⁷.

40. Zatřetí, vzhledem k požadavkům uvedeným v čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora⁵⁸ je třeba poukázat na prvky, které jsou napříště nesporné. Tak je tomu v případě kvalifikace části žaloby L. Jenkinsona. Závěr Tribunálu uvedený v bodech 41, 44, 45 napadeného rozsudku, že žalobce nepodal žalobu na neplatnost žádného aktu na základě článku 263 SFEU⁵⁹, totiž není předmětem kritiky. Totéž platí pro zjištění, že žalobce nezpochybňuje opodstatněnost neprodloužení své smlouvy a nežadá o opětovné přijetí na své bývalé pracovní místo⁶⁰. Za těchto podmínek je neúčinná jakákoli kritika založená na protiprávnosti aktu, u níž se mimoto předpokládá, že byla uplatněna a podložena právními a skutkovými argumenty⁶¹. Kromě toho lze poukázat na neexistenci kritiky bodů 140 až 146 a 198 až 200 napadeného rozsudku, které se týkají irského hmotného práva použitelného v projednávané věci.

41. Začtvrté, neexistence kritiky způsobu, jakým Tribunál prezentoval návrhy L. Jenkinsona v rámci prvního bodu návrhových žádání v bodech 31, 38⁶² a 54 a dále v bodě 77 první větě, v bodě 85, v bodě 197 druhé větě a v bodě 209 druhé větě napadeného rozsudku, podle nichž se nároky žalobce na náhradu škody zakládají na překvalifikování SDU na SDN nebo na něj navazují, vede k závěru, že pouze zrušení rozhodnutí v oblasti pracovního práva povede k přezkumu náhrady tvrzené smluvní újmy⁶³.

⁵³ – Viz Van Raepenbusch, S., *Le contrôle juridictionnel dans l'Union européenne*, 3. vyd., Éditions de l'Université de Bruxelles, sbírka „Commentaire J. Mégret“, Brusel, 2018, bod 430, s. 359. Viz též Naomé, C., *Le pourvoi devant la Cour de justice de l'Union européenne*, Larcier, Brusel, 2016, body 32 a 33, s. 23.

⁵⁴ – Viz bod 21 tohoto stanoviska.

⁵⁵ – Viz čl. 178 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jakož i Naomé, C., op. cit., body 119 až 121 a 128. Taktéž viz zejména rozsudek ze dne 24. března 2022, Hermann Albers v. Komise (C-656/20 P, nezveřejněný, EU:C:2022:222, body 23 a 24, a citovaná judikatura).

⁵⁶ – Viz bod 81 tohoto stanoviska.

⁵⁷ – Viz body 67 až 70 napadeného rozsudku, které nebyly napadeny.

⁵⁸ – Dovolávané právní důvody a argumenty musí přesně označit napadané body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu.

⁵⁹ – Ohledně odlišení tohoto základu od článku 272 SFEU viz rozsudky ze dne 25. června 2020, SC v. Eulex Kosovo (C-730/18 P, EU:C:2020:505, body 30 až 32 a citovaná judikatura), a ze dne 25. června 2020, CSUE v. KF (C-14/19 P, EU:C:2020:492, body 68, 78, 80 a 81).

⁶⁰ – Viz bod 43 a bod 85 poslední věty napadeného rozsudku.

⁶¹ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2017, Komise v. Itálie (C-467/15 P, EU:C:2017:799, bod 15). Podle mého názoru to představuje důvod pro zamítnutí prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

⁶² – Viz bod 17 tohoto stanoviska.

⁶³ – Z tohoto důvodu zastávám názor, že šestá část třetího žalobního důvodu musí být zamítnuta. Zdůrazňuji navíc, že Tribunál není povinen odpovídat na tvrzení, která nejsou ani dostatečně právně a skutkově podložena, ani podpořena návrhem, který odpovídá jejich předmětu.

42. Na základě všech těchto prvků tedy rozvedu svou analýzu důvodů kasačního opravného prostředku týkajících se příslušnosti Tribunálu a úlohy soudu v rámci článku 272 SFEU, na jehož základě byl uplatněn první bod návrhových žádání.

B. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

43. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku L. Jenkinson tvrdí, že Tribunál v bodě 82 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že poslední smlouva je součástí pouze jedenácti SDU uzavřených s misí Eulex Kosovo, a nikoli součástí dlouhodobějšího smluvního vztahu. L. Jenkinson zastává názor, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že musí přezkoumat legalitu jedenácti SDU před přezkumem legality prvních dvou řad SDU, v nichž nebyl určen jako příslušný soud.

44. L. Jenkinson tvrdí, že příslušnost Tribunálu pro rozhodnutí o návrhu podle vnitrostátního práva se vztahuje na všechny SDU a že vnitrostátní právo vyžadovalo, aby SDU byly přezkoumány v chronologickém pořadí. Zastává názor, že odůvodnění napadeného rozsudku, které se týká vyloučení prvních třiceti SDU, je nedostatečné, neboť se neopírá ani o irské, ani o unijní právo. Kromě toho neexistence analýzy pojmu „kontinuální zaměstnání u jednoho nebo více zaměstnavatelů“ nebo „sdružení zaměstnavatelé“ ve smyslu irského práva, pokud by bylo použitelné, podle něj v podstatě popírá smysl bodu 77 napadeného rozsudku a vzájemnou závislost otázky určení zaměstnavatele, tedy Unie pro všechny smlouvy, a existence kontinuálního pracovního poměru v rámci Unie s analýzou překvalifikování SDU na SDN. V tomto ohledu navrhovatel v replice zdůrazňuje, že mise Eulex Kosovo nemá stejnou způsobilost uzavírat závazky ve smyslu Smluv jako Unie⁶⁴ a že ve vztahu k prvním dvěma misím je odpovědnost Unie dána z důvodu jejich zániku, jako by tomu mohlo být u likvidátora v případě zániku společnosti.

45. Rada má za to, že s ohledem na bod 50 rozsudku Jenkinson I a judikaturu citovanou v bodech 38 až 40 a 44 tohoto rozsudku se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl na základě striktního výkladu své pravomoci za to, že pouze jedenáct SDU podepsaných s misí Eulex Kosovo má přímý vztah k poslední SDU, která určuje unijní soud. Dodává, že ustanovení irského práva nemohou být namítána vůči Tribunálu za účelem vymezení jeho pravomoci založené na článku 272 SFEU.

46. Komise má předně za to, že vzhledem k neexistenci rozhodčí doložky, která by Soudnímu dvoru přiznávala pravomoc rozhodovat o SDU uzavřených v rámci činnosti L. Jenkinsona v prvních dvou misích, měl Tribunál v souladu s bodem 47 rozsudku Jenkinson I nejprve analyzovat SDU uzavřené s misí Eulex Kosovo, aby posoudil, zda existuje jediný a kontinuální pracovní poměr, a teprve poté rozhodnout, zda lze tento poměr rozšířit i na první dvě řady SDU. Komise je dále toho názoru, že argumenty L. Jenkinsona týkající se bodů 77 a 232 napadeného rozsudku jsou založeny na nesprávném výkladu těchto bodů. Konečně tento orgán konstatuje, že argument navrhovatele založený na pojmu „sdružení zaměstnavatelé“ je v rozporu s argumentem,

⁶⁴ – L. Jenkinson rovněž tvrdí, že se nelze ztotožnit s rozhodnutím Soudního dvora v rozsudku Eulex Kosovo týkajícím se odpovědnosti Eulex Kosovo, jelikož toto rozhodnutí porušuje „Smlouvy (SEU a SFEU) a nařízení Evropského parlamentu a Rady [(EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1, dále jen „finanční nařízení“)]“, tím, že Unii neumožňuje hájit legalitu smlouvy uzavřené jejím jménem a na její účet.

který uvedl ve svém předchozím kasačním opravném prostředku, totiž že první dvě mise jako takové již neexistují. Komise mimoto zdůrazňuje, že argumenty týkající se způsobilosti Unie uzavírat závazky, které jsou zčásti nové, nemají od vydání rozsudku Eulex Kosovo ve vztahu k misi Eulex Kosovo a potažmo ani k jiným misím žádné opodstatnění.

47. ESVČ má za to, že projednávaný spor se týká pouze smlouvy uzavřené mezi L. Jenkinsonem a misí Eulex Kosovo. Vyplývá to podle ní z bodů 47 a 48 rozsudku Jenkinson I. Skutečnost, že byl L. Jenkinson zaměstnán ve dvou dalších misích, není relevantní. Je zřejmé, že vzhledem k tomu, že se jedná o různé mise, zde není dána žádná kontinuita zaměstnání.

48. Eulex Kosovo je toho názoru, že pokus o konstrukci jediného a kontinuálního pracovního poměru neobstojí při zkoumání tří oddělených dob zaměstnání L. Jenkinsona a že tento předložil argumentaci týkající se pojmu „sružení zaměstnavatelé“ ve vztahu k Unii poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku. Mise Eulex Kosovo mimoto zdůrazňuje, že jakýkoli argument v rozporu s rozhodnutím 2014/349⁶⁵, kterým jí byla přiznána způsobilost uzavírat smlouvy a jednat před soudy, jakož i s rozsudkem Eulex Kosovo týkajícím se její odpovědnosti za všechny skutečnosti, které nastaly před 12. červnem 2014, je neopodstatněný.

2. Posouzení

49. Kritika obsažená ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku se týká bodu 82 napadeného rozsudku, který zní takto: „Vzhledem k tomu, že poslední [SDU] je součástí jedenácti [SDU], které souvisejí s činností žalobce v misi Eulex Kosovo, je třeba nejprve posoudit návrh žalobce na překvalifikování uvedených jedenácti [SDU] na jedinou [SDN]. Pokud by totiž musel být tento návrh zamítnut, nebyl by Tribunál příslušný k posuzování návrhu na překvalifikování prvních dvou řad [SDU], které žalobce uzavřel v rámci své činnosti v prvních dvou misích uvedených v bodech 1 a 2 výše [66], na [SDN], neboť posledně uvedené [SDU] neobsahovaly rozhodčí doložku určující unijní soud.“

50. L. Jenkinson v podstatě zpochybňuje omezení pravomoci Tribunálu na poslední řadu SDU týkajících se jeho činnosti v misi Eulex Kosovo, jelikož použití vnitrostátního práva podle něj mělo vést Tribunál k tomu, aby při rozhodování o prvním bodu návrhových žádání zohlednil všechny uzavřené smlouvy bez ohledu na misi, do které byl přidělen.

51. Zaprvé uvádím, že kritizovaný bod odůvodnění je obsažen v části napadeného rozsudku věnované meritornímu přezkumu „návrhu na překvalifikování po sobě jdoucích SDU na jedinou SDN“⁶⁷ následující poté, co Tribunál v bodech 64 až 66 tohoto rozsudku rozhodl o své příslušnosti, což připomíná v bodě 81 uvedeného rozsudku. V těchto bodech 64 až 66⁶⁸ totiž Tribunál převzal znění rozhodnutí Soudního dvora v rozsudku Jenkinson I a konstatoval, že se jeho příslušnost vztahuje na všechny návrhy, které vyplývají z poslední SDU nebo které mají přímý vztah k povinnostem vyplývajícím z této smlouvy.

⁶⁵ – Viz poznámku pod čarou 14 tohoto stanoviska.

⁶⁶ – Viz bod 12 tohoto stanoviska.

⁶⁷ – Viz část IV, C, 1., a) s. 17 napadeného rozsudku.

⁶⁸ – Tyto body nebyly předmětem vedlejšího kasačního opravného prostředku.

52. Zadruhé, pokud jde o rozsah tohoto rozhodnutí, konstatuji, že:

- podle ustálené judikatury Soudního dvora, na kterou Soudní dvůr odkázal v bodě 39 rozsudku Jenkinson I, se posouzení příslušnosti Tribunálem v rámci rozhodčí doložky uzavřené podle článku 272 SFEU provádí bez ohledu na rozhodné vnitrostátní právo a bez nutnosti kvalifikovat smlouvu jako veřejnoprávní nebo soukromoprávní;
- Soudní dvůr poté, co v bodě 38 tohoto rozsudku připomněl, že „příslušnost Tribunálu založená rozhodčí doložkou [se] odchyluje od obecné právní úpravy, a tudíž musí být vykládána restriktivně“, v bodě 45 uvedeného rozsudku rozhodl, že příslušnost Tribunálu „může být [...] rozšířena i na předchozí pracovní smlouvy stanovující příslušnost bruselských soudů^[69] pod podmínkou, že žaloba podaná L. Jenkinsonem obsahuje návrhy, které vyplývají z poslední [SDU] nebo které mají přímý vztah k povinnostem, které z ní plynou“, a
- poté, co upřesnil, jaká ověření je Tribunál povinen provést⁷⁰, vzal Soudní dvůr v úvahu návrhy L. Jenkinsona⁷¹, konstatoval, že „žaloba [...] obsahovala návrhy, které jsou odvozeny rovněž z poslední [SDU]“⁷², a dovedl, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že se prohlásil zjevně nepřislušným k rozhodování „z důvodu, že návrhy L. Jenkinsona obnášejí zohlednění účinků předchozích pracovních smluv“⁷³.

53. Jsem tedy toho názoru, že na jedné straně konkrétně z tohoto posledního důvodu vyplývá, že Soudní dvůr věnoval zvláštní pozornost předmětu návrhu, totiž překvalifikování různých SDU na SDN, neboť takový nárok vyžaduje určení jediného soudu, který by tyto smlouvy přezkoumal jako celek. Na druhé straně při neexistenci výhrady ze strany Soudního dvora nelze z odkazu na rozsudek ze dne 1. července 1982, *Porta v. Komise*⁷⁴, uvedený v bodě 44 rozsudku Jenkinson I, dovést, že Soudní dvůr měl v úmyslu omezit své rozhodnutí na poslední řadu SDU uzavřených v rámci mise Eulex Kosovo a že by rozhodující byla určitá kritéria, jako je smluvní vztah s jediným zaměstnavatelem, neexistence přerušení tohoto vztahu nebo neexistence úmyslu předložit spor určitému soudu⁷⁵.

54. Z toho důvodu mám za to, že Tribunál správně uznal svou pravomoc přezkoumat návrhy prvního bodu návrhových žádání s přihlédnutím ke všem pracovním smlouvám⁷⁶.

⁶⁹ – Viz poznámku pod čarou 18 tohoto stanoviska.

⁷⁰ – Viz rozsudek Jenkinson I (bod 50).

⁷¹ – Viz bod 46 tohoto rozsudku: „L. Jenkinson [se] [...] domáhal, aby Tribunál v podstatě překvalifikoval *všechny jeho smluvní vztahy* na [SDN]“. V bodě 47 Soudní dvůr uvedl, že „vzhledem k tomu, že nároky L. Jenkinsona souvisí s existencí *jediného a kontinuálního pracovního poměru* na základě řady SDU, znějí po překvalifikování všech uzavřených smluv *a jsou založeny na všech těchto smlouvách, včetně poslední SDU*“. Kurzívou zvýraznil autor stanoviska.

⁷² – Rozsudek Jenkinson I (bod 48).

⁷³ – Rozsudek Jenkinson I (bod 49).

⁷⁴ – 109/81, EU:C:1982:253.

⁷⁵ – Existence vazeb s několika zaměstnavateli nebo přerušení mezi SDU totiž neznamená vyloučení překvalifikování SDU na SDN, pokud lze zjistit zvláštní okolnosti, jako je neexistence autonomie pracovních struktur přidělených k subjektu, který je za ně odpovědný, nebo odůvodnění uplynutí určité doby pro uzavření po sobě jdoucích SDU. Mimoto Soudní dvůr implicitně připustil, že předmět sporu nebo za následek rozšíření působnosti rozhodčí doložky na třetí osoby u pracovních smluv uzavřených v rámci poslední mise.

⁷⁶ – V tomto ohledu podotýkám, že takový výklad je v souladu s účelem rozhodnutí zavést do smluv rozhodčí doložku na základě článku 272 SFEU, totiž podpořit hledání harmonizovaných řešení, jako je například určení osoby odpovědné za smluvní vztahy. V tomto smyslu viz Karpenstein, U., „AEUV Art. 272 Zuständigkeit aufgrund einer Schiedsklausel“, in Grabitz, E., Hilf, M., a Nettesheim, M., *Das Recht der Europäischen Union*, C. H. Beck, Munich, 2022, zvláště bod 3. Viz rovněž poznámku pod čarou 168 tohoto stanoviska.

55. Zatřetí je třeba zdůraznit, že při meritorním přezkumu nároků vykonává soud jinou funkci než při rozhodování o své příslušnosti, neboť tyto dvě funkce jsou založeny na rozdílných základech⁷⁷. Rozsudek Jenkinson I, týkající se příslušnosti Tribunálu, tedy nemá v tomto ohledu žádný význam.

56. Za účelem posouzení opodstatněnosti návrhu na překvalifikování SDU, uzavřených v rámci tří různých misí ve třech nesouvislých časových obdobích, na SDN, mohl Tribunál podle mého názoru rozhodnout, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že posouzení zahájí radou jedenácti SDU, včetně smlouvy obsahující rozhodčí doložku o jeho určení, poté, co konstatoval, že pouze smluvní vztah mezi misí Eulex Kosovo a žalobcem nebyl zpochybněn⁷⁸, a rozhodl, že zkoumání zapojení každé z žalovaných do pracovněprávního sporu, který mu byl předložen, závisí na rozhodném právu⁷⁹.

57. Stejně tak se domnívám, že Tribunál, kterému byly předloženy návrhy na překvalifikování různých SDU a na náhradu smluvní újmy směřující proti několika žalovaným, aniž mezi nimi bylo rozlišováno podle jejich postavení, pokud jde o uzavření jednotlivých smluv⁸⁰, mohl legitimně provést dvoustupňovou analýzu⁸¹. Vzhledem k tomu, že mu věc byla předložena na základě článku 272 SFEU a vzhledem ke skutečnostem, které k jejímu posouzení předložil L. Jenkinson, byl totiž Tribunál oprávněn nejprve zkoumat, na základě smluvního vztahu s Eulex Kosovo, kritéria pro určení práva, kterým se řídí SDU uzavřené v rámci této mise, aby mohl rozhodnout o návrhu za použití podmínek stanovených tímto právem⁸².

58. Naproti tomu měl Tribunál v rámci přezkumu, který takto vymezil v bodě 82 napadeného rozsudku, podle mého názoru nesprávně za to, vzhledem k předmětu návrhu, který mu byl předložen k posouzení, nemusí zohledňovat všechny smlouvy, pokud zamítne návrh pouze na základě smluv uzavřených mezi L. Jenkinsonem a misí Eulex Kosovo.

59. Zaprvé kritéria pro určení práva, jímž se řídí poslední řada SDU, měla být použita na smlouvy z prvních dvou misí. Zadruhé teprve na konci druhé části analýzy, věnované stanovení podmínek vymezených tímto právem pro vyhovění či nevyhovění návrhu na překvalifikování, mohl být odůvodněn dopad tohoto posouzení týkajícího se SDU uzavřených v rámci jedné mise na smlouvy uzavřené v rámci každé z dalších dvou misí, s ohledem na meze argumentů žalobce v tomto ohledu. Zatřetí z pravomoci Tribunálu nelze vyvodit žádné odůvodnění, které by bylo v rozporu s odůvodněním rozsudku Jenkinson I, jemuž se tento soud podřídil⁸³. Konkrétně skutečnost, že jeho pravomoc je založena na návrzích vyplývajících z poslední SDU, nebrání Tribunálu meritorně rozhodnout, že mezi jednotlivými SDU neexistují žádné vazby, které by umožnily jejich překvalifikování na SDN.

⁷⁷ – Pro ilustraci viz rozsudek ze dne 18. prosince 1986, Komise v. Zoubek (426/85, EU:C:1986:501, body 12 a 13).

⁷⁸ – Viz bod 74 napadeného rozsudku, který nebyl napaden. V tomto ohledu poznamenávám, že v bodě 90 svého kasačního opravného prostředku L. Jenkinson tvrdí, že „odpůrkyně a přinejmenším Rada a Komise (a ve zcela nepatrné míře pouze Komise [...]) jsou jeho zaměstnavateli“. Při jednání tvrdil, že je smluvně vázán k přibližně dvaceti zaměstnavatelům.

⁷⁹ – Viz body 76 až 78 napadeného rozsudku.

⁸⁰ – Viz bod 77 napadeného rozsudku. Jak připomíná kasační opravný prostředek, L. Jenkinson tvrdí, že v rámci prvních dvou misí byly SDU uzavřeny jménem a na účet Unie, která byla považována za jeho zaměstnavatele. Celkově vzato souvisí tato obecnost s tím, že jeho žaloba směřuje k uznání existence kontinuálního vztahu v postavení zaměstnance Unie. Z téhož důvodu viz tvrzení na podporu druhého bodu návrhových žádání, že podle ustanovení unijního práva měl L. Jenkinson právo být zaměstnán v misích podle pravidel PŘOZ nebo v rovnocenném postavení, připomenuté v bodě 31 tohoto stanoviska. Viz rovněž bod 77 tohoto stanoviska.

⁸¹ – Viz výraz „nejprve“ v bodě 82 napadeného rozsudku.

⁸² – Viz bod 83 napadeného rozsudku, jenž nebyl zpochybněn.

⁸³ – Viz bod 54 tohoto stanoviska.

60. Domnívám se však, že odůvodnění uvedené v bodě 82 napadeného rozsudku je třeba vykládat ve světle odůvodnění, která se týkají použití práva rozhodného pro pracovní smlouvy⁸⁴, a že tento předčasný závěr Tribunálu nemůže vést ke zrušení rozsudku.

61. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr učinil závěr, že třebaže se Tribunál nesprávně opíral o svou pravomoc, správně rozhodl, že důvody zamítnutí návrhu na překvalifikování SDU uzavřených v rámci mise Eulex Kosovo na SDN, které byly stanoveny rozhodným právem, jež měl vyhledat, lze vztáhnout i na SDU ostatních dvou misí, což by mělo za následek zamítnutí návrhu ve vztahu ke všem smluvním vztahům⁸⁵. V důsledku toho nelze druhému důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět.

C. K první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

62. V první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku vytýká L. Jenkinson Tribunálu, že nevyvodil žádné důsledky ze zjištění uvedeného v bodě 92 napadeného rozsudku, že „evropské orgány“ nerespektovaly článek 336 SFEU.

63. Tribunálu rovněž vytýká, že nepřezkoumal, v případě potřeby z úřední povinnosti, otázku nepoužitelnosti sdělení C(2009) 9502, ačkoli uvedl, že o podmínkách zaměstnávání, které obsahuje, nebylo rozhodnuto v souladu s uvedeným článkem 336 SFEU. Totéž podle něj platí pro otázku porušení finančního nařízení.

64. Kromě toho L. Jenkinson poukazuje na neexistenci pravidel pro určení hmotného práva rozhodného pro smlouvu uzavřenou jménem Unie, přitom na jedné straně je toto právo stanoveno pro všechny zaměstnance Unie, je identifikovatelné podle ustanovení PŘOZ a je stejné pro každou kategorii zaměstnanců. V bodě 95 napadeného rozsudku však Tribunál výslovně označil navrhovatele za jednoho z „jiných zaměstnanců Unie“ a vyloučil použití Evropského kodexu řádné správní praxe Evropského veřejného ochránce práv. Na druhé straně mezinárodní smluvní personál instituce zřízené misí Eulex Kosovo, „Registry-Kosovo Specialist Chambers“, podléhá jedinému souboru hmotněprávních pravidel.

65. L. Jenkinson mimoto tvrdí, že unijní zákonodárce nezamýšlel, že bude nařízení Řím I použitelné na takový veřejnoprávní spor, jako je spor v projednávané věci. Toto nařízení se totiž vztahuje na spory týkající se soukromoprávních smluv, zatímco spojením článků 270 a 336 SFEU tento zákonodárce stanovil pravomoc Soudního dvora Evropské unie pro kontrolu dodržování povinností vyplývajících z pracovního poměru zaměstnance Unie.

66. Komise, ESVČ a Eulex Kosovo zdůrazňují, že argumenty týkající se případného porušení článku 336 SFEU a nepoužitelnosti sdělení C(2009) 9502 nebyly v prvním stupni předloženy. Rada a Komise mají za to, že se Tribunál v bodě 92 napadeného rozsudku omezil na konstatování, že unijní zákonodárce nepřijal pravidla upravující podmínky zaměstnávání smluvních zaměstnanců misí.

⁸⁴ – Viz bod 148 tohoto stanoviska.

⁸⁵ – K nahrazení odůvodnění viz Naômé, C., op. cit., body 324 a násl. Viz též bod 155 tohoto stanoviska.

67. Rada a ESVČ mají za to, že unijní orgány nebyly povinny taková pravidla přijmout. Ustanovení primárního práva vztahující se konkrétně k SZBP, která jsou základem normativních ustanovení týkajících se mise Eulex Kosovo, představují právní základ umožňující vedoucímu této mise a následně misi přijímat mezinárodní civilní zaměstnance na smluvním základě přizpůsobeném potřebám mise. V tomto ohledu Komise připomíná, že Soudní dvůr v rozsudku ve věci Eulex Kosovo rozhodl, že odpovědnost mise Eulex Kosovo je výlučná.

68. Mise Eulex Kosovo zdůrazňuje, že odkaz na „Kosovo Specialist Chambers“ je neúčinný, jelikož tento soudní orgán nelze srovnávat s diplomatickou misí, jako je Eulex Kosovo.

69. Pokud jde o finanční nařízení, Rada tvrdí, že Tribunál byl oprávněn neprovést jeho analýzu, neboť nemá žádnou souvislost s otázkou, zda se na smluvní vztah mezi L. Jenkinsonem a misí Eulex Kosovo má použít služební řád úředníků Evropské unie, nebo PŘOZ. Komise uvádí, že odkaz na toto nařízení je nepřesný a že Tribunál není povinen se z úřední povinnosti zabývat takovou protiprávností, jaké se dovolává navrhovatel⁸⁶.

70. Pokud jde o bod důvodu kasačního opravného prostředku týkající se nepoužitelnosti nařízení Řím I, Komise má za to, že je zjevně neopodstatněný, jelikož L. Jenkinson jednak nezpochybňuje body 103 a 104 napadeného rozsudku a jednak je tento bod v rozporu s ostatními částmi jeho žaloby a jeho kasačního opravného prostředku. Mise Eulex Kosovo považuje tento argument za nepřipustný, neboť je opožděný a v rozporu s jeho původním návrhem, jímž se domáhal použití belgického práva.

2. Posouzení

71. Po vyložení argumentů na podporu této první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku L. Jenkinson uzavírá, že „[j]e tedy třeba konstatovat, že [Tribunál] nemohl v souladu s právem vyloučit veškerou odpovědnost orgánů a považovat pracovní poměr v rámci mise Eulex Kosovo stejně jako v jakékoli jiné misi za legální, aniž kdy analyzoval důsledky, které je třeba vyvodit ze zjištění, jež učinil v bodě 92 napadeného rozsudku“.

72. Tato kritika je neopodstatněná. Zaprvé je třeba připomenout, že se týká bodů 92 a 95 napadeného rozsudku, které jsou součástí úvodních poznámek Tribunálu následujících poté, co v bodech 84 až 89 shrnul argumenty účastníků řízení týkající se určení práva rozhodného pro jedenáct SDU uzavřených v rámci mise Eulex Kosovo.

73. Posledně uvedené body nebyly kasačním opravným prostředkem napadeny. Je tedy nesporné, že argumentace L. Jenkinsona byla založena pouze na pravidlech vnitrostátního práva, konkrétně belgického práva použitelného podle něj na základě nařízení Řím I⁸⁷, a že tento se tedy nedovolával žádného ustanovení vyplývajícího z primárního práva, SFEU nebo PŘOZ⁸⁸.

74. Zadruhé skutečnost, že první bod návrhových žádání, který Tribunál v této části napadeného rozsudku zkoumal, se týká překvalifikování SDU a je založen na článku 272 SFEU, znamená, že nelze připustit žádný argument týkající se protiprávnosti jakéhokoli aktu nebo smluvního vztahu,

⁸⁶ – Komise odkazuje na rozsudek ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další (C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 28 a citovaná judikatura).

⁸⁷ – Viz body 84 a 85 napadeného rozsudku.

⁸⁸ – To vede ke zjištění, že argument vyložený v bodě 62 tohoto stanoviska je nepřipustný.

kteřý by mohl být uplatněn pouze na podporu druhého bodu návrhových žádání⁸⁹. Skutečnost, že se odůvodnění tohoto rozsudku zabývá hledáním základu pro pravidla rozhodná pro spor, je tedy odůvodněná.

75. Zatřetí kritika bodu 92 napadeného rozsudku uplatněná L. Jenkinsonem spočívá na nesprávném výkladu tohoto bodu. V tomto bodu, stejně jako v bodě 93, odpovídá Tribunál na argumenty ESVČ a mise Eulex Kosovo, podle kterých se na smlouvy uzavřené se smluvními zaměstnanci použije autonomní právo⁹⁰. V bodě 94 tohoto rozsudku Tribunál odmítl tento argument vyvozující důsledky z neexistence zvláštního ustanovení přijatého buď unijním normotvůrcem podle primárního práva, konkrétně podle článku 336 SFEU, nebo v aktech přijatých po vytvoření mise Eulex Kosovo.

76. Začtvrté L. Jenkinson nesprávně tvrdí, na základě chybného výkladu bodu 95 napadeného rozsudku, že jej Tribunál „označil [...] za ‚jednoho z ostatních zaměstnanců Unie‘“.

77. Pokud jde o kritiku týkající se použitelnosti nařízení Řím I, vzhledem k tomu, že se kasační opravný prostředek netýká bodů 103 a 104 napadeného rozsudku, které se touto otázkou zabývají, domnívám se, že je třeba ji chápat v podstatě tak, že jejím předmětem je pouze použití pravidel soukromého práva na smlouvy mezinárodních zaměstnanců bez dostatečného odůvodnění, neboť L. Jenkinson se domáhal použití pravidel PŘOZ nebo rovnocenného postavení⁹¹.

78. V pracovněprávním sporu musí totiž určení zaměstnavatele a kvalifikace pravidel, jimiž se řídí dotčená právní situace, předcházet určení rozhodného práva⁹².

79. O otázce určení zaměstnavatele rozhodl Soudní dvůr v rozsudku Eulex Kosovo. Soudnímu dvoru byla předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce⁹³ ze strany tribunal du travail francophone de Bruxelles (frankofonní pracovněprávní soud v Bruselu, Belgie)⁹⁴ v rámci pracovněprávního sporu mezi 45 členy nebo bývalými členy mezinárodního civilního personálu Eulex Kosovo a vedoucím mise, který se týkal mimo jiné změny jejich pracovních podmínek a v případě některých z nich neobnovení jejich pracovní smlouvy⁹⁵. Tito zaměstnanci byli přijati na základě stejných SDU, jaké byly uzavřeny s L. Jenkinsonem, zvláště pokud jde o volbu příslušných soudů⁹⁶. Předběžná otázka se týkala určení entity odpovědné za výkon mise Eulex Kosovo před 12. červnem 2014, které tudíž musí být přiznáno postavení žalovaného v žalobě v původním řízení⁹⁷.

⁸⁹ – Kromě toho viz bod 40 tohoto stanoviska.

⁹⁰ – Podotýkám, že tento argument byl rovněž uplatněn jako hlavní ze strany EUCAP Somálsko, jakožto zaměstnavatele, ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2022, JC v. EUCAP Somálsko (T-165/20, EU:T:2022:453, bod 34), před tím, než se účastníci shodli na tom, že rozhodným právem je právo belgické (body 35 a 43).

⁹¹ – V tomto smyslu viz body 217 a 136 napadeného rozsudku.

⁹² – V tomto ohledu viz usnesení ze dne 30. září 2014, Bitiqi a další v. Komise a další (T-410/13, nezveřejněné, EU:T:2014:871, bod 27), a rozsudek ze dne 25. června, SC v. Eulex Kosovo (C-730/18 P, EU:C:2020:505, bod 37).

⁹³ – V bodě 36 tohoto rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že „podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 8 odst. 3 a 5, čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124, jakož i čl. 16 odst. 5 společné akce 2008/124, ve znění změn, musí být vykládány v tom smyslu, že jakožto zaměstnavatele personálu mise Eulex Kosovo pro období před 12. červnem 2014 označují vedoucího mise, který jedná vlastním jménem a na vlastní účet, nebo Komisi, ESVČ, Radu nebo jakoukoliv jinou entitu“. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

⁹⁴ – Pokud je mi známo, nebylo zatím vydáno žádné meritorní rozhodnutí.

⁹⁵ – Viz rozsudek Eulex Kosovo (body 2 a 16).

⁹⁶ – Viz rozsudek Eulex Kosovo (bod 14).

⁹⁷ – Viz rozsudek Eulex Kosovo (bod 34).

80. Soudní dvůr na jedné straně uvedl, že z právní subjektivity přiznané misi Eulex Kosovo článkem 15a společné akce 2008/124⁹⁸ vyplývá, že tato entita byla již před 15. červnem 2014 pověřena odpovědností spojenou s výkonem mise, která jí byla svěřena⁹⁹, a na druhé straně, že čl. 16 odst. 5 této společné akce musí být vykládán v tom smyslu, že přenesl na Eulex Kosovo práva a povinnosti osoby nebo osob dříve odpovědných za výkon mise¹⁰⁰.

81. Soudní dvůr rozhodl, že „čl. 16 odst. 5 společné akce 2008/124 [...] musí být vykládán v tom smyslu, že ode dne 15. června 2014 označuje Eulex Kosovo jako odpovědnou osobu, a tedy žalovanou v rámci všech žalob týkajících se důsledků plnění mise, která jí byla svěřena, a to bez ohledu na okolnost, zda skutečnosti, na nichž je taková žaloba založena, nastaly před 12. červnem 2014, kdy vstoupilo v platnost rozhodnutí 2014/349“¹⁰¹.

82. Co se týče otázky kvalifikace pravidel, jimiž se řídí dotčená právní situace, v níž je mezinárodní personál v právním vztahu k Eulex Kosovo, za účelem vymezení rozhodného práva, je třeba nejprve připomenout, že práva a povinnosti mezinárodního personálu Eulex Kosovo jsou stanoveny ve smlouvách podle čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124¹⁰². Konstatování Tribunálu v bodě 116 napadeného rozsudku¹⁰³ nemá vliv na kontext, do kterého spadá v projednávané věci sporný právní vztah. Ten nemá služební povahu¹⁰⁴. Soudní dvůr dále rozhodl, že služební řád úředníků Evropské unie a PŘOZ „nepředstavují vyčerpávající právní úpravu, která by zakazovala zaměstnávání osob mimo takto stanovený právní rámec“¹⁰⁵. Konečně L. Jenkinson vykonával technické funkce¹⁰⁶.

83. Vzhledem k tomu, že věc byla Tribunálu předložena na základě rozhodčí doložky obsažené v souladu s článkem 272 SFEU ve smlouvě, která neobsahuje žádné ujednání o rozhodném hmotném právu¹⁰⁷ nebo použitelném závazném režimu¹⁰⁸, Tribunál s ohledem na kontext sporu

⁹⁸ – Viz poznámka pod čarou 14 tohoto stanoviska.

⁹⁹ – Viz rozsudek Eulex Kosovo (bod 44).

¹⁰⁰ – Rozsudek Eulex Kosovo (body 41 a 45).

¹⁰¹ – Rozsudek Eulex Kosovo (bod 47).

¹⁰² – Viz poznámku pod čarou 14 tohoto stanoviska. Viz rovněž základy smluvního vztahu mezi smluvními stranami uvedené v bodě 227 napadeného rozsudku. Viz též rozsudek ze dne 25. června 2020, SC v. Eulex Kosovo (C-730/18 P, EU:C:2020:505, bod 37).

¹⁰³ – Podle tohoto bodu „článek 1.1 prvních devíti smluv stanovoval, že podpisem pracovní smlouvy zaměstnanec uznává a přijímá ustanovení a zásady obsažené v uvedených smlouvách, jeho přílohy, standardizované provozní postupy a kodex chování mise Eulex Kosovo. Podle článku 23 těchto devíti smluv se odkazovalo na sdělení C(2009) 9502 a upřesňovalo, že toto je nedílnou součástí uvedených smluv“.

¹⁰⁴ – V tomto smyslu viz usnesení ze dne 30. září 2014 (T-410/13, nezveřejněné, EU:T:2014:871, bod 27), a rozsudek ze dne 25. června 2020, SC v. Eulex Kosovo (C-730/18 P, EU:C:2020:505, body 5, 37, 38 a 39).

¹⁰⁵ – Rozsudek ze dne 6. prosince 1989, Mulfingher a další v. Komise (C-249/87, EU:C:1989:614, bod 10 a citovaná judikatura).

¹⁰⁶ – Viz poznámka pod čarou 16 tohoto stanoviska. Je třeba zdůraznit, že podle čl. 9 odst. 3 společné akce může EULEX KOSOVO podle potřeby přijímat na smluvním základě rovněž mezinárodní a místní personál, na rozdíl od vyslaného personálu, kterým je většinou tvořena mise Eulex Kosovo (viz odstavec 2 tohoto článku).

¹⁰⁷ – Jako příklad určení rozhodného práva u smluv mimo pracovní poměr viz rozsudek ze dne 7. prosince 1976, Pellegrini v. Komise a Flexon-Italia (23/76, EU:C:1976:174, s. 1870, bod 8), jakož i rozsudky ze dne 18. prosince 1986 Komise v. Zoubek, (426/85, EU:C:1986:501, bod 4), a Meta Group v. Komise, (T-744/14, nezveřejněný, EU:T:2017:304, bod 64), na které odkazuje Tribunál v bodě 99 napadeného rozsudku. Poslední z citovaných rozsudků byl napaden kasačním opravným prostředkem, který byl zamítnut rozsudkem ze dne 14. března 2019, Meta Group v. Komise (C-428/17 P, nezveřejněný, EU:C:2019:201).

¹⁰⁸ – Viz zejména rozsudky ze dne 19. února 2016, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik v. Komise (T-53/14, nezveřejněný, EU:T:2016:88, bod 41), a ze dne 9. prosince 2020, Adraces v. Komise (T-714/18, nezveřejněný, EU:T:2020:591, bod 36). Viz též Borchardt, K.-D., „Art. 272 AEUV I. Begründung der Zuständigkeit durch Schiedsklausel“, in: Lenz, C., O., a Borchardt, K.-D., *EU-Verträge Kommentar*, 6. vyd., Bundesanzeiger Verlag, Kolín, 2013, zvláště bod 12.

a jeho předmět správně rozhodl, že tento musí být rozhodnut na základě použitelného vnitrostátního hmotného práva¹⁰⁹, které musí být určeno v souladu s pravidly pracovního práva¹¹⁰ upravujícími soukromoprávní smlouvy.

84. Za těchto podmínek Tribunál v bodě 103 napadeného rozsudku správně odkázal na pravidla mezinárodního práva soukromého¹¹¹, konkrétně na nařízení Řím I použitelné ve smluvních věcech¹¹².

85. Pro smlouvy uzavřené ode dne 17. prosince 2009 totiž nařízení Řím I stanoví pravidla pro určení vnitrostátního práva rozhodného pro smluvní závazkové vztahy v občanských a obchodních věcech¹¹³ v mezinárodní situaci¹¹⁴. Článek 8 tohoto nařízení stanoví zvláštní pravidla použitelná pro individuální pracovní smlouvy, která se liší v závislosti na tom, zda si strany zvolily právo rozhodné pro svou smlouvu, či nikoli.

86. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr rozhodl, že z odůvodnění uvedeného v bodech 92, 99, 102, 103 a 108 napadeného rozsudku lze porozumět důvodům, pro které Tribunál poté, co konstatoval, že na pracovněprávní spor, který mu byl předložen v souvislosti s SDU uzavřenými L. Jenkinsonem s misí Eulex Kosovo, není použitelné žádné autonomní právo¹¹⁵, usoudil, že tento spor se řídí pravidly soukromého práva. Správně proto odkázal na článek 8 nařízení Řím I a – zvláště v případě neexistence smluvního ujednání – na jeho odstavce 2 až 4¹¹⁶.

¹⁰⁹ – Viz body 99 a 100 napadeného rozsudku, přičemž poslední se týká unijního práva. Kromě toho, pokud se strany ve smlouvě na základě rozhodčí doložky rozhodnou přiznat unijnímu soudu pravomoc rozhodovat spory týkající se této smlouvy, bude mít tento soud pravomoc posuzovat případné porušení Listiny a obecných zásad unijního práva nezávisle na použitelném právu stanoveném v uvedené smlouvě [viz rozsudek ze dne 16. července 2020, *Inclusion Alliance for Europe v. Komise* (C-378/16 P, EU:C:2020:575, bod 81)]. Mimoto z těchto důvodů zastávám názor, že druhá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká bodů 99 až 101 napadeného rozsudku, je neopodstatněná.

¹¹⁰ – Viz bod 102 napadeného rozsudku.

¹¹¹ – Pro příklad inspirace použitelnými právními pravidly o příslušnosti viz rozsudek ze dne 18. prosince 1986, *Komise v. Zoubek* (426/85, EU:C:1986:501, bod 11). K této zásadě viz Cremer, W., „AEUV Art. 272 (ex-Art. 238 EGV) [Zuständigkeit auf Grund einer Schiedsklausel]“, in Calliess, C., a Ruffert, M., *EUV/AEUV*, 6. vyd., C. H. Beck, Mnichov, 2022, zvláště body 7 až 9, konkrétně bod 9, poznámka pod čarou 18, a Borchardt, K.-D., op. cit., bod 12.

¹¹² – K *použití* nařízení Řím I viz rozsudek ze dne 18. února 2016, *Calberson GE v. Komise* (T-164/14, EU:T:2016:85, bod 25). Ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky, na které tento bod odkazuje, si účastníci řízení zvolili německé právo [viz rozsudky ze dne 11. října 2001, *Komise v. Oder-Plan Architektur a další* (C-77/99, EU:C:2001:531, bod 4), a ze dne 17. března 2005, *Komise v. AMI Semiconductor Belgium a další* (C-294/02, EU:C:2005:172, bod 3). Naproti tomu za účelem rozhodnutí o přípustnosti žaloby se Soudní dvůr v bodě 28 prvního rozsudku a v bodě 60 druhého rozsudku vyjádřil na základě hraničního určovatele určujícího obecně uznávané rozhodné právo v mezinárodním právu soukromém]. Na tento rozsudek ze dne 18. února 2016, *Calberson GE v. Komise* (T-164/14, EU:T:2016:85), odkazují rovněž rozsudky ze dne 13. července 2022, *JC v. EUCAP Somálsko* (T-165/20, EU:T:2022:453, bod 40), a ze dne 13. července 2022, *JF v. EUCAP Somálsko* (T-194/20, EU:T:2022:454, bod 55). Viz též stanovisko generálního advokáta Szpunara ve věci *Jenkinson v. Rada a další* (C-43/17 P, EU:C:2018:231, poznámka pod čarou 18 odkazující na Kohler, C., „La Cour de justice des Communautés européennes et le droit international privé“, *Droit international privé: travaux du Comité français de droit international privé*, 12. ročník, 1993–1995, Éditions A. Pedone, Paris, 1996, s. 71 až 95). Viz str. 77 až 79 tohoto článku a zvláště s. 78, poslední odstavec, upřesnění k čl. 6 Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (Úř. věst. 1980, L 266, s. 1, dále jen „Římská úmluva“), jejíž ustanovení týkající se práva rozhodného pro pracovní smlouvy byla v podstatě převzata do článku 8 nařízení Řím I. Kromě toho viz Lenaerts, K., Maselis, I., a Gutman, K., „Jurisdiction of the Union Courts to give judgement Pursuant to an Arbitration Clause or a Special Agreement“, *EU Procedural Law*, Oxford University Press, Oxford, 2014, s. 686 až 699, zvláště s. 695.

¹¹³ – Tento autonomní pojem je Soudním dvorem vykládán tak, že vylučuje spory mezi orgánem veřejné moci a soukromoprávní osobou, pokud tento orgán jedná při výkonu veřejné moci, jedná-li se o působnost ustanovení o určení příslušnosti soudů členských států stanovenou v čl. 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1). Viz rozsudek ze dne 25. března 2021, *Obala i lučice* (C-307/19, EU:C:2021:236, body 62 až 64). Pokud je mi známo, Soudní dvůr dosud nemusel rozhodovat o výkladu tohoto pojmu v souvislosti s použitím nařízení Řím I. Pro připomenutí tohoto problému viz Gaudemet-Tallon, H., „Convention de Rome du 19 juin 1980 et règlement ‚Rome I‘ du 17 juin 2008. – Champ d’application. – Clauses générales“, *JurisClasseur Europe Traité*, LexisNexis, Paříž, 1. března 2020, svazek 3200, bod 43.

¹¹⁴ – Viz Gaudemet-Tallon, H., op. cit., body 46 a 47. Článek 2 nařízení Řím I mimoto stanoví, že „[p]rávo určené na základě tohoto nařízení se použije bez ohledu na to, zda je právem některého z členských států, či nikoliv“.

¹¹⁵ – Viz bod 75 tohoto stanoviska.

¹¹⁶ – Viz body 103 až 106 napadeného rozsudku.

87. Proto mám za to, že první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

D. Ke třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

88. Ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku vytýká L. Jenkinson Tribunálu, že nesprávně určil právo rozhodné pro smluvní vztah.

89. Úvodem na jedné straně připomíná, že použití nařízení Řím I „dokládá naprostou nepředvídatelnost a právní nejistotu rámce pro zaměstnávání [...] mezinárodních smluvních zaměstnanců pracujících v misích vytvořených Unií“.

90. Na druhé straně tvrdí, že Tribunál rozhodl o vyloučení použití čl. 8 odst. 2 a 3 nařízení Řím I, aniž zohlednil skutečnost, že mise Eulex Kosovo měla rovněž provozovnu v Bruselu (Belgie).

91. Kromě toho se Tribunál v bodě 111 napadeného rozsudku rozhodl, bez konkrétního odůvodnění a nesprávně, zahájit svou analýzu prvními devíti smlouvami uzavřenými s vedoucím mise Eulex Kosovo¹¹⁷.

92. Pokud jde o určení práva rozhodného pro poslední dvě SDU, L. Jenkinson Tribunálu vytýká, že v bodě 126 napadeného rozsudku nezohlednil skutečnost, že v těchto smlouvách nejsou uvedeny pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodních zaměstnanců. V tomto bodě se Tribunál zjevně nesprávně vyjádřil k úmyslu stran a k tomu, zda byl jeho souhlas informovaný a úplný. Strany neměly nikdy v úmyslu podřídit svůj smluvní vztah irskému právu, a to tím spíše, že se mise Eulex Kosovo dovolávala použití „práva *sui generis*“. L. Jenkinson rovněž tvrdí, že Tribunál nezohlednil úmysl stran vypustit v posledních smlouvách odkaz na sdělení C(2009) 9502 za účelem změny rozhodného práva. Rozhodnutí Tribunálu v bodě 130 napadeného rozsudku, založené na existenci užších vazeb s irským právem, je podle něj nesprávné, neboť Tribunál omezil posouzení na Eulex Kosovo, aniž předtím analyzoval potenciální postavení orgánů Unie jako spoluzaměstnavatelů. Kromě toho Tribunál neanalyzoval ani celý právní rámec zaměstnávání smluvního personálu misí, ani funkční vazby mise Eulex Kosovo s Bruselem a s orgány, které řídí její činnost. L. Jenkinson tak Tribunálu vytýká, že nevysvětlil, proč se rozhodl nepoužít belgické právo, a že neodůvodnil své rozhodnutí z hlediska evropské judikatury.

93. Pokud jde o určení práva rozhodného pro prvních devět SDU, L. Jenkinson zpochybňuje rozhodnutí Tribunálu v bodě 113 napadeného rozsudku, podle kterého lze vůči němu uplatnit sdělení C(2009) 9502. Tribunál podle něj nezohlednil judikaturu týkající se vymahatelnosti smluvních podmínek vůči slabším smluvním stranám, jakož i právo Unie týkající se platnosti všeobecných smluvních podmínek jednostranně vypracovaných podnikem a „považovaných za ‚adhezní smlouvu‘“¹¹⁸.

¹¹⁷ – V tomto ohledu odkazuje, pro odůvodnění analýzy dvou posledních smluv uzavřených v rámci mise Eulex Kosovo, na stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Jenkinson v. Rada a další (C-43/17 P, EU:C:2018:231, bod 49).

¹¹⁸ – L. Jenkinson odkazuje na rozsudek ze dne 14. září 2017, Nogueira a další (C-168/16 a C-169/16, EU:C:2017:688).

94. L. Jenkinson dále tvrdí, že konkrétní analýza tohoto sdělení v bodech 116 až 119 napadeného rozsudku byla provedena bez ohledu na pojem „nedostatek souhlasu“, který musí být posouzen podle práva rozhodného pro smlouvu v souladu s články 10, 11 a 12 nařízení Řím I. L. Jenkinson vytýká Tribunálu, že v bodě 112 napadeného rozsudku nesprávně extrapoloval jeho úmysl v souvislosti s určením místa původu.

95. Nakonec s tvrzením, že Tribunál opomenul rozhodnout, L. Jenkinson namítá, že Tribunál nepoužil kritérium stanovené v čl. 8 odst. 1 nařízení Řím I, aby ověřil, zda se strany nevzdaly dodržování příznivějších nebo kogentních ustanovení stanovených belgickým právem, vzhledem k tomu, že neexistuje rámec podobný PŘOZ. Stejně tak měl Tribunál použít ustanovení práva země, v níž má sídlo soud, včetně zásad označených jako „imperativní ustanovení“ ve smyslu článku 9 tohoto nařízení. Tribunál tím, že vyloučil použití „zásad evropského práva“, porušil smysl uvedeného nařízení.

96. Rada má předně za to, že použití nařízení Řím I Tribunálem je důsledkem příslušnosti tohoto soudu podle rozhodčí doložky, která mu ukládá rozhodnout spor na základě práva rozhodného pro smlouvu. Domnívá se, že pořadí přezkumu SDU nemá na výsledek analýzy provedené Tribunálem žádný vliv. Dále tvrdí, že předmětem přezkumu provedeného Tribunálem v bodech 126 až 128 napadeného rozsudku bylo určit, zda strany zvolily rozhodné pracovní právo, a nikoli porušení pravidel, jimiž se smlouvy řídí. Dále má za to, že při analýze prvního bodu návrhových žádání se Tribunál mohl opírat pouze o smlouvy, které strany skutečně uzavřely mezi sebou, a nikoliv s hypotetickými jinými zaměstnavateli. Kromě toho upřesňuje, že odůvodnění týkající se použití irského práva, včetně odůvodnění uplatnitelnosti sdělení C(2009) 9502 při neexistenci informovaného a platného souhlasu s jeho důsledky, spadají do posouzení skutkového stavu, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku. Konečně Rada zdůrazňuje, že „zásady evropského práva“ nespadají do kategorie ustanovení uvedených v čl. 8 odst. 1 druhé větě a článku 9 nařízení Řím I.

97. Komise tvrdí, že tři argumenty jsou nepřípustné: argument vycházející z nezohlednění judikatury Soudního dvora, jelikož není podložený, jakož i argumenty vycházející z existence provozovny mise Eulex Kosovo v Bruselu a z použitelnosti belgického práva jakožto imperativního práva, a to z důvodu, že nebyly uplatněny v prvním stupni.

98. Existence kontinuálního pracovního poměru v misi Eulex Kosovo podle Komise odůvodňuje, aby byla zohledněna vůle stran vyjádřená po celou dobu tohoto poměru. Přezkum SDU ve dvou fázích tedy nelze zpochybnit a jakékoliv úvahy související s analýzou příslušnosti Tribunálu nejsou relevantní.

99. Pokud jde o určení práva rozhodného pro poslední dvě SDU, vzhledem k tomu, že Tribunál prokázal existenci užší vazby mezi těmito smlouvami a irským právem, je argument vycházející z toho, že nebylo zohledněno opomenutí odkazu na sdělení C(2009) 9502 v těchto smlouvách, neúčinný.

100. Komise zdůrazňuje, že ve sporu ze smlouvy může být zaměstnavatelem v každém případě pouze ten, na nějž se smlouva vztahuje, tedy Eulex Kosovo.

101. Komise má za to, že Tribunál nemusel své rozhodnutí o nepoužitelnosti belgického práva konkrétně odůvodňovat, neboť to jasně vyplývá z jeho rozhodnutí použít irské právo.

102. Pokud jde o určení práva rozhodného pro prvních devět SDU, Komise uvádí, že Tribunál v bodech 194 a 195 napadeného rozsudku rozhodl o výtce týkající se nedostatku souhlasu, kterou L. Jenkinson vznesl ve vztahu ke sdělení C(2009) 9502. V tomto ohledu se L. Jenkinson, vzhledem k opakovanému odkazu na toto sdělení v devíti SDU a ke kontinuitě svého pracovního poměru až do posledních dvou SDU, nemohl domnívat, že se na tento pracovní poměr irské právo nevztahuje.

103. Výtka vycházející z použití kogentních pravidel, od nichž se nelze odchýlit, je zjevně neopodstatněná, neboť se dovolává „rámce podobného PŘOZ“, který měl být podle navrhovatele přijat na základě článku 336 SFEU.

104. Kromě toho má Komise za to, že vzhledem k tomu, že strany volbu provedly, nemusel Tribunál určovat právo, které by se na smlouvu použilo, pokud by strany údajně ne zvolily použití irského práva, ani kogentní ustanovení použitelná v případě, že by volba nebyla učiněna. Pokud jde o použití unijního práva, jedná se o zjevně neopodstatněný argument, neboť spor měl být rozhodnut podle použitelného vnitrostátního hmotného práva, jehož provedení zahrnuje zásady unijního práva.

105. Mise Eulex Kosovo tvrdí, že neměla nikdy v úmyslu použít belgické právo a že se její sídlo nachází v Prištině (Kosovo). L. Jenkinson nevysvětluje, proč by se na něj toto právo mělo vztahovat, vzhledem k tomu, jak Tribunál konstatoval, že je irským státním příslušníkem, má bydliště v Irsku a o použití irského práva byl informován ve svých smlouvách odkazem na sdělení C(2009) 9502, které představuje projev společné vůle stran. L. Jenkinson jej ostatně využil, když požadoval náhradu cestovních výdajů za cestu do svého bydliště v Irsku. Eulex Kosovo připomíná, že v bodech 191 až 195 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že L. Jenkinson byl plně seznámen se svými pracovními podmínkami a že není oprávněn namítat, že v jeho smluvním vztahu chyběla předvídatelnost a právní jistota, s ohledem na informace, které mu byly poskytnuty před každým zaměstnáním.

106. Pokud jde o poslední dvě SDU, mise Eulex Kosovo zdůrazňuje, že Tribunál správně vycházel z kontinuálního pracovního poměru a že L. Jenkinson i nadále popírá neexistenci užších vazeb na Belgie, a to navzdory své státní příslušnosti, místu výkonu funkce a místu přijetí do zaměstnání.

107. Pokud jde o případné meze použití vnitrostátního hmotného práva vedle práva unijního, mise Eulex Kosovo tvrdí, že rozsudek ze dne 13. července 2022, JC v. EUCAP Somálsko¹¹⁹, potvrzuje přístup Tribunálu, podle něhož je použití vnitrostátního práva odůvodněné zejména tehdy, pokud smlouva neumožňuje vyřešit všechny aspekty sporu.

2. Posouzení

108. L. Jenkinson zpochybňuje skutečnosti uvedené Tribunálem za účelem rozhodnutí, že se na jeho smluvní vztah s misí Eulex Kosovo použije irské právo.

109. Tato kritika má tři omezení. Zaprvé konstatuji, že napadené odůvodnění navazuje na rozhodnutí Tribunálu omezit přezkum smluvního vztahu na jedenáct SDU uzavřených v rámci mise Eulex Kosovo¹²⁰, na jeho tvrzení, že smlouva neobsahuje ujednání týkající se překvalifikování

¹¹⁹ – T-165/20, EU:T:2022:453, body 37 a 38.

¹²⁰ – Viz bod 83 napadeného rozsudku.

smluv, která by umožnila vyřešit spor¹²¹, na jeho rozhodnutí odkázat na vnitrostátní hmotné právo rozhodné pro smlouvu, které zahrnuje ochranná pravidla unijního práva¹²², a na připomenutí, že při neexistenci určení tohoto práva bude pro rozhodnutí o návrhu na překvalifikování, který mu byl předložen, třeba použít ustanovení nařízení Řím I¹²³. Z důvodů, které jsem vyložil v bodech 71 až 86 tohoto stanoviska a které se týkají analýzy první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku, mám za to, že jakákoli kritika založená na údajné nutnosti použít evropský rámec pro zaměstnávání není opodstatněná.

110. Zadruhé je třeba zdůraznit, že vyhledávání rozhodného práva ve smlouvách je založeno na skutkových úvahách, které nepodléhají přezkumu Soudního dvora, ledaže je namítáno zkreslení, což není případ projednávané věci. Domnívám se proto, že výtky týkající se odkazu v prvních devíti CDD na sdělení C(2009) 9502 (bod 112 napadeného rozsudku) a na jeho uplatnitelnost (bod 113 tohoto rozsudku), jakož i konstatování o společné vůli stran (bod 115 uvedeného rozsudku) musí být zamítnuty jako neúčinné. Z těchto zjištění tedy vyplývá, že L. Jenkinson byl plně seznámen s podmínkami svého zaměstnání. Jeho tvrzení o neexistenci předvídatelnosti a právní jistoty v jeho smluvním vztahu tedy není opodstatněné. Kromě toho v bodech 120 až 124 napadeného rozsudku, které nebyly zpochybněny kasačním opravným prostředkem, Tribunál uvedl skutkové okolnosti vlastní situaci navrhovatele, z nichž na základě ustanovení bodu 4a sdělení C(2009) 9502 vyvodil, že se použije irské právo.

111. Stejně tak ani v případě dvou posledních SDU uzavřených L. Jenkinsonem nebylo tvrzeno žádné zkreslení ohledně tvrzení Tribunálu, že si strany v těchto smlouvách ne zvolily použitelné právo¹²⁴. Za těchto okolností Tribunál správně hledal, podle jakých kritérií definovaných v čl. 8 odst. 2 a 4 nařízení Řím I lze určit použitelné právo¹²⁵. Co se týče hraničního určovatele stanoveného v odstavci 2 tohoto článku, a sice místa výkonu pracovní smlouvy, Tribunál jej správně přezkoumal přednostně¹²⁶, jelikož toto kritérium odpovídá obecnému požadavku předvídatelnosti práva, a tedy právní jistoty ve smluvních vztazích¹²⁷. Vede to kromě toho k odmítnutí kritiky L. Jenkinsona týkající se nařízení Řím I z hlediska jeho požadavků.

112. Zatřetí použitelnost kosovského práva, kterou Tribunál vyloučil, nemůže L. Jenkinson zpochybňovat, neboť je v souladu s jeho analýzou¹²⁸. Totéž platí pro použití kritéria stanoveného v čl. 8 odst. 4 nařízení Řím I, a sice kritéria užších vazeb s jiným členským státem. Závěry Tribunálu týkající se kontinuity práce během jedenácti SDU jsou založeny zejména na

¹²¹ – Viz body 108 až 111 napadeného rozsudku. V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 1985, Komise v. CO.DE.MI (318/81, EU:C:1985:467, body 21 a 23), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že „smluvní ujednání vyjadřující společnou vůli stran musí mít přednost před jakýmkoli jiným kritériem, které lze použít pouze v případě, že smlouva mlčí“ a že pro posouzení věci samé „je třeba nejprve vycházet z příslušných smluvních ujednání“. V témže smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2022, JC v. EUCAP Somálsko (T-165/20, EU:T:2022:453, body 37 a 45). Viz rovněž rozsudky ze dne 12. dubna 2018, PY v. EUCAP Sahel Niger (T-763/16, EU:T:2018:181, bod 66), a ze dne 13. července 2022, JF v. EUCAP Somálsko (T-194/20, EU:T:2022:454, bod 59), v případě, že smlouva obsahuje odkaz na kodex chování nebo na standardní operační postupy, jejichž ustanovení mohou být dostatečná. Viz rovněž Lenaerts, K., Maselis, I., a Gutman, K., op. cit., s. 696 a 697, body 19.17 a 19.19.

¹²² – Viz body 92 až 101 napadeného rozsudku.

¹²³ – Viz body 105 a 106 napadeného rozsudku.

¹²⁴ – Viz bod 127 napadeného rozsudku.

¹²⁵ – Viz bod 128 napadeného rozsudku.

¹²⁶ – Viz rozsudek ze dne 12. září 2013, Schlecker (C-64/12, dále jen „rozsudek Schlecker“, EU:C:2013:551, body 32 a 39), týkající se článku 6 Římské úmluvy (viz poznámka pod čarou 112 *in fine* tohoto stanoviska). V bodě 38 rozsudku Schlecker Soudní dvůr uvedl, že jeho výklad hraničních určovatelů v této úmluvě se rovněž shoduje se zněním nového ustanovení o kolizních normách vztahujících se na individuální pracovní smlouvy, vloženého nařízením Řím I, které není v projednávané věci použitelné *ratione temporis*. Kromě toho k subsidiární povaze kritéria místa, kde se nachází provozovna, u které je zaměstnanec zaměstnán, viz *per analogiam* rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Voogsegeerd (C-384/10, EU:C:2011:842, bod 47). Argument L. Jenkinsona je tedy v tomto ohledu neopodstatněný.

¹²⁷ – Viz rozsudek Schlecker (bod 35).

¹²⁸ – Viz bod 129 napadeného rozsudku.

upřesněních, které L. Jenkinson poskytl ohledně svých úkolů¹²⁹, a na zohlednění kumulované délky jeho zaměstnání po dobu jedenácti SDU a jeho zapojení do systémů sociálního zabezpečení, důchodového zabezpečení a daní, které jsou spojeny s plněním jeho smluv¹³⁰.

113. Za těchto okolností jsem toho názoru, že L. Jenkinson v podstatě žádá Soudní dvůr, aby přezkoumal podmínky použití čl. 8 odst. 4 nařízení Řím I a kritéria pro určení existence úzké vazby ve smyslu tohoto ustanovení.

114. Zaprvé, pokud jde o podmínky použití tohoto čl. 8 odst. 4, které předpokládají existenci okolností umožňujících nepoužít právo určené podle odstavců 2 a 3 tohoto článku, mám za to, že je lze v souladu s účelem tohoto ustanovení na ochranu pracovníků¹³¹ vykládat tak, že se vztahují i na případ, kdy na spor nelze použít žádné ustanovení práva, kterým se řídí pracovní smlouva. Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když zkoumal, k jaké zemi mají SDU užší vazby.

115. Zadruhé, pokud jde o tento hraniční určovatelný zvolený unijním normotvůrcem, je třeba jej vykládat tak, že svědčí o záměru upřednostnit kritérium blízkosti před hledáním práva, které je pro zaměstnance nejvýhodnější¹³². Argumenty L. Jenkinsona založené na povinnosti použít právo, které je pro něj příznivější, jsou tedy neopodstatněné.

116. Pokud jde zvláště o metodu posouzení existence užších vazeb k určité zemi, Soudní dvůr rozhodl, že soud musí zohlednit všechny objektivní skutečnosti, které charakterizují pracovní poměr, a musí vyhodnotit takovou skutečnost nebo skutečnosti, které jsou podle něj nejvýznamnější. Jejich počet nehraje roli¹³³.

117. Soudní dvůr uvedl, že „[z] množiny významných prvků vazby [je třeba] zohlednit zejména zemi, ve které zaměstnanec odvádí daně a poplatky z příjmů ze své činnosti, jakož i zemi, ve které se účastní sociálního pojištění a různých systémů důchodového pojištění, zdravotního pojištění a pojištění pro případ invalidity. Kromě toho vnitrostátní soud musí rovněž zohlednit všechny okolnosti věci, jako jsou zejména skutečnosti spojené se stanovením mzdy nebo ostatních pracovních podmínek“¹³⁴.

118. Z judikatury Soudního dvora tedy vyplývá, že Tribunál zjevně nepochybil při výběru hraničních určovatelných, které zkoumal v bodech 131 až 135 napadeného rozsudku, a při zohlednění celého pracovního poměru v bodech 136 až 139 tohoto rozsudku¹³⁵.

119. U argumentů navrhovatele založených na každém z článků 9, 10, 11 a 12 nařízení Řím I se mimoto předpokládá, aby mohly být přezkoumány, že jsou jak právně, tak skutkově podložené a jsou oporou kritiky bodů obsažených ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku¹³⁶, což zjevně neplatí.

¹²⁹ – Viz body 132 a 133 napadeného rozsudku.

¹³⁰ – Viz bod 138 napadeného rozsudku.

¹³¹ – V tomto smyslu viz čl. 8 odst. 1 nařízení Řím I a rozsudek Schlecker (body 33 až 36).

¹³² – V tomto ohledu viz rozsudek Schlecker (bod 34).

¹³³ – Viz rozsudek Schlecker (bod 40).

¹³⁴ – Rozsudek Schlecker (bod 41).

¹³⁵ – Pro ilustraci nedávného použití čl. 8 odst. 4 nařízení Řím I viz rozsudek ze dne 13. července 2022, JC v. EUCAP Somálsko (T-165/20, EU:T:2022:453, bod 44).

¹³⁶ – Tribunál přezkoumal argumenty žalobce týkající se platnosti jeho souhlasu v bodech 193 až 195 napadeného rozsudku.

120. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr rozhodl, že Tribunál mohl v bodě 139 napadeného rozsudku na základě svých zjištění odůvodněným rozhodnutím rozhodnout, že irské právo je použitelné, a tudíž nemusel podrobně reagovat na argumenty navrhovatele týkající se použitelnosti belgického práva, kterého se původně dovolával¹³⁷.

121. Mám tudíž za to, že třetí část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

E. Ke čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

122. Ve čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku vytýká L. Jenkinson Tribunálu, že zkreslil irské právo a dopustil se zjevně nesprávného výkladu a použití článku 9 zákona z roku 2003, aby odůvodnil použití po sobě jdoucích SDU.

123. Zaprvé L. Jenkinson vytýká Tribunálu, že při přezkumu provedeném bodě 153 napadeného rozsudku pochybil z toho důvodu, že již při analýze návrhů uplatněných v rámci prvního bodu návrhových žádání nezohlednil všechny SDU uzavřené v rámci tří misí v souladu s pojmem „sdužení zaměstnavatelé“. Ten je přitom v irském právu zásadní.

124. Zadruhé, pokud jde o volbu typu smlouvy, Tribunál se v bodě 151 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož pouze Rada je příslušná ke stanovení pracovních podmínek a sdělení C(2009) 9502 stanoví typ smlouvy v závislosti na typu zastávaných funkcí.

125. Zatřetí, pokud jde o analýzu legitimního cíle sledovaného misí Eulex Kosovo, který odůvodňuje postupné uzavírání SDU, L. Jenkinson se domnívá, že Tribunál měl v bodech 152, 154 a 155 napadeného rozsudku použít nikoli evropskou, ale irskou judikaturu. V tomto ohledu má L. Jenkinson za to, že judikatura citovaná misí Eulex Kosovo¹³⁸ není relevantní, jelikož se týká osoby „zaměstnané stejnou organizací na řadě různých pracovních míst“, zatímco on zastával v rámci 21 SDU vždy stejné pracovní místo. Tribunál tak omezil ochranu priznanou pracovníkovi irským právem.

126. V tomto ohledu Tribunál nejprve v bodě 156 napadeného rozsudku podle L. Jenkinsona nesprávně a bez zdůvodnění omezil analýzu objektivních důvodů pro použití po sobě jdoucích SDU na analýzu „dočasné povahy mise“. Tato analýza je podle L. Jenkinsona ve zjevném rozporu s irskou judikaturou, na kterou se odvolával. Poté, co připomněl, že podle irského práva je třeba objektivní důvody pro použití po sobě jdoucích SDU vykládat restriktivně, zpochybnil L. Jenkinson postupně každé z kritérií použitých Tribunálem v bodech 157 až 175 napadeného rozsudku.

127. Pokud jde o délku mandátů¹³⁹, měl Tribunál podle L. Jenkinsona zohlednit povahu jím vykonávané práce, která odpovídala stálým a trvalým potřebám zaměstnavatele, a neodvolávat se v bodech 177 až 180 napadeného rozsudku na činnost mise Eulex Kosovo nebo na přednostní

¹³⁷ – Viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2017, Ludwig-Böllkow-Systemtechnik v. Komise (C-250/16 P, EU:C:2017:871, bod 56).

¹³⁸ – Viz poznámka pod čarou 144 tohoto stanoviska.

¹³⁹ – Viz body 157 až 160 napadeného rozsudku.

zaměstnávání vyslaných zaměstnanců. Co se týče rozpočtových období, posouzení uvedené v bodech 161 a 162 tohoto rozsudku, podle něhož časové omezení rozpočtu poskytnutého misi Eulex Kosovo odůvodňuje použití po sobě jdoucích SDU, je v rozporu s irskou judikaturou. Pokud jde o změny ve vymezení pravomocí a rozsahu činnosti mise Eulex Kosovo, uvedené v bodech 163 až 169 tohoto rozsudku, legalita rámce pro přizpůsobení z hlediska Smluv nemůže podle názoru L. Jenkinsona odůvodnit omezení ochrany, které požívá každý zaměstnanec podle irského práva. Co se týče délky mandátů jednotlivých vedoucích mise Eulex Kosovo, L. Jenkinson má za to, že Tribunál toto kritérium v bodech 170 až 175 téhož rozsudku použil nesprávně, neboť zaměstnavatelé dávají možnost vyhnout se jakémukoli závazku. Pokud jde o poslední SDU, Tribunál neměl v bodech 185 a 187 napadeného rozsudku konstatovat, že důvody pro její uzavření byly stejné jako důvody vztahující se k ostatním SDU, když mise Eulex Kosovo upřesnila, že předmětem této poslední smlouvy bylo koordinovat ukončení SDU různých osob.

128. Dále Tribunál neprovedl analýzu přiměřenosti používání SDU z hlediska irského práva a v bodech 181 a 184 napadeného rozsudku nesprávně odmítl návrh alternativního opatření předložený L. Jenkinsonem. Tím obrátil důkazní břemeno. V bodě 187 dospěl Tribunál k závěru, že použití poslední SDU bylo nezbytné a vhodné, čímž zkreslil irské právo.

129. Začtvrté Tribunál podle L. Jenkinsona opomenul rozhodnout, když nezohlednil neexistenci právní subjektivity mise Eulex Kosovo a úvahy týkající se přenesení pravomoci a rozpočtu.

130. Podpůrně L. Jenkinson tvrdí, že došlo k porušení zásady rovného zacházení a jednotnosti práva. Dovolává se nutnosti analyzovat pojem „trvalý a stálý“ z hlediska irského práva a vykládat jej stejným způsobem, jakým to činil unijní normotvůrce, když přijímal PŘOZ podle článku 336 SFEU. Odkazuje postupně na rozsudky ze dne 4. července 2006, Adeneler a další¹⁴⁰, ze dne 11. července 1985, Maag v. Komise¹⁴¹, a ze dne 15. dubna 2008, Impact¹⁴². Kritizuje rozhodnutí Tribunálu z důvodu, že „vytvořilo podstatně širší výklad pojmu stabilní a trvalé zaměstnání“ ve smyslu rámcové dohody, než jaký zavedly evropské orgány v rámci PŘOZ tím, že omezily počet obnovení SDU na dvě.

131. Pokud jde o první vytýkaný bod, má Rada má za to, že ten je v rozporu s prvním bodem návrhových žádání navrhovatele, jak je uveden v první odrážce bodu 38 napadeného rozsudku, který lze vykládat pouze tak, že se týká smluvního vztahu s misí Eulex Kosovo. Eulex Kosovo a Komise mají za to, že uvedený bod představuje nový a nesprávný argument z toho důvodu, že Eulex Kosovo je jediným zaměstnavatelem L. Jenkinsona. Navíc vychází z nesprávného výkladu článku 9 zákona z roku 2003.

132. Co se týče druhého vytýkaného bodu, Rada je toho názoru, že se překrývá s bodem uvedeným v první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku¹⁴³. Komise zdůrazňuje rozsah působnosti čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124 a uvádí, že sdělení C(2009) 9502 je pouze připomenutím kategorií zaměstnanců uvedených v článku 9 této společné akce.

133. Pokud jde o třetí vytýkaný bod, Rada má za to, že je založen na nesprávných předpokladech. Tribunál totiž postupoval správně, když velmi podrobně přezkoumal pojem „objektivní důvody“ ve světle judikatury Soudního dvora, vzhledem k tomu, že zákon z roku 2003 provádí směrnici 1999/70 a že irská judikatura se týká situací zaměstnání v jiném vnitrostátním kontextu, než je

¹⁴⁰ – C-212/04, EU:C:2006:443, body 58 až 75.

¹⁴¹ – 43/84, EU:C:1985:328, body 16 a 18.

¹⁴² – C-268/06, EU:C:2008:223, body 87, 111, 112 a 114.

¹⁴³ – Viz bod 62 a násl. tohoto stanoviska.

mise. V každém případě se tyto judikatury vzájemně doplňují. Komise předkládá v tomto ohledu podobné argumenty, které rovněž vycházejí z rámcové dohody, a zdůrazňuje zvláštní povahu mise pro řešení krize. Mise Eulex Kosovo má za to, že by měly být zohledněny pouze rozsudky High Court (Vrchní soud, Irsko), kterými bylo v odvolacím řízení rozhodnuto o právních otázkách vznesených rozhodnutími vydanými Labour Court (pracovní soud, Irsko)¹⁴⁴. Mise Eulex Kosovo rovněž tvrdí, že analýza skutkového stavu provedená Tribunálem v bodech 157 až 184 napadeného rozsudku je relevantní a odráží realitu provádění jejího mandátu, jakož i specifičnost regionální pozice „IT officer“ zastávané navrhovatelem, která nebyla trvalá, což bylo důvodem uzavírání SDU. Mise Eulex Kosovo rovněž tvrdí, že navrhovatel nesprávně a bez důkazů zpochybňuje úvahy Tribunálu týkající se legality po sobě jdoucích SDU s ohledem na zvláštní okolnosti výkonu jejího mandátu.

134. V podrobné odpovědi na jednotlivé argumenty L. Jenkinsona, které zpochybňují použití objektivních důvodů na jeho právní situaci, Komise uvádí, že jsou zčásti nepřípustné, jelikož nebyly vzneseny v řízení v prvním stupni, a v každém případě neopodstatněné s ohledem na relevanci odůvodnění rozsudku. Konkrétně zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být zohledněny potřeby zaměstnavatele, a nikoli „pouze“ práce navrhovatele. V tomto ohledu Tribunál správně upozornil na „dočasný rozpočtový rámec“, na němž závisí uzavírání smluv, což činí irelevantním srovnání navrhovatele s tabulkou pracovních míst orgánu, který nepodléhá stejným finančním a operačním nárokům. Vazbu mezi délkou SDU a délkou mandátu vedoucího mise, která podléhá nejistotě v mezinárodním krizovém řízení, měl Tribunál rovněž zohlednit¹⁴⁵, avšak navrhovatel z ní nemohl vyvodit „jednostranné ‚stanovení‘ objektivních důvodů ospravedlňujících opakování SDU ze strany zaměstnavatele“.

135. Pokud jde o čtvrtý vytykány bod, Komise vznáší námitku *obscuri libelli*. Pokud L. Jenkinson odkazuje na odpovědnost za plnění rozpočtu, kterou Komise přenesla na vedoucího mise na základě čl. 8 odst. 5 společné akce 2008/124, toto ustanovení bylo zrušeno článkem 1 rozhodnutí 2014/349. Navíc je tento bod neúčinný s ohledem na rozhodnutí Soudního dvora o odpovědnosti za misi¹⁴⁶. Rada je toho názoru, že podmínky pro doplnění chybějícího rozhodnutí stanovené v článku 165 jednacího řádu Tribunálu nejsou splněny.

136. Pokud jde o podpůrný argument, Komise tvrdí, že L. Jenkinson neupřesňuje, o které ustanovení rámcové dohody nebo irského práva se jeho kritika opírá, a že citovaná judikatura z oblasti evropské veřejné služby nemůže být v projednávané věci použita jako referenční.

2. Posouzení

137. Ve čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku L. Jenkinson napadá body 151 až 188 napadeného rozsudku týkající se použití irského práva na žádost o překvalifikování jedenácti SDU na jedinou SDN.

¹⁴⁴ – Z tohoto důvodu by měly být rozsudky citované v přílohách 5 až 8 kasačního opravného prostředku odmítnuty. Naproti tomu rozsudek Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko), ze dne 31. března 2022, Maurice Power v. Health Service Executive (č. 2021/94, bod 20), dostupný na následující internetové adrese: https://www.courts.ie/ga/view/Judgments/431fa418-32b9-48a7-92af-a1a7617c5a4a/17951cac-4583-484d-b8b9-7852cbcf3272/2022_IESC_17.pdf/pdf, podporuje analýzu napadeného rozsudku.

¹⁴⁵ – Co se týče významu této nejistoty, Komise jej přirovnává k rozsudku Eulex Kosovo.

¹⁴⁶ – Komise odkazuje na rozsudek Eulex Kosovo.

138. Tato část napadeného rozsudku navazuje na připomenutí obsažené v bodech 140 až 146 tohoto rozsudku, kasačním opravným prostředkem nezpochybněných, které se týká ustanovení použitelného unijního práva, konkrétně směrnice 1999/70 a rámcové dohody, která je její přílohou, jakož i ustanovení zákona z roku 2003, kterým byla tato směrnice provedena. Tato ustanovení tedy představují hmotné právo, jímž se řídí sporné smlouvy, a to ve znění rozhodném pro daný spor, na jehož základě musí Tribunál, u něhož bylo zahájeno řízení na základě rozhodčí doložky podle článku 272 SFEU, rozhodnout¹⁴⁷. V bodě 150 napadeného rozsudku, který nebyl zpochybněn, Tribunál rozhodl, že zákon z roku 2003 je v souladu s rámcovou dohodou¹⁴⁸ a s obecnou zásadou zákazu zneužití práva, kterou provádí¹⁴⁹.

139. Není zpochybňována ani analýza provedená Tribunálem v bodě 146 napadeného rozsudku, která se týká čl. 9 odst. 4 zákona z roku 2003 a podle které musí být objektivní důvod uplatňovaný zaměstnavatelem pro to, aby se mohl vyhnout povinností vyplývajícím z odstavců 1 až 3 tohoto článku¹⁵⁰, „v podstatě založen na hlediscích netýkajících se přímo zaměstnance a méně příznivé zacházení, které pro něj smlouva na dobu určitou s sebou nese, musí směřovat k dosažení legitimního cíle zaměstnavatele, a to vhodným a nezbytným způsobem“.

140. Argumenty L. Jenkinsona, připomenuté v bodech 147 a 148 napadeného rozsudku, v kasačním opravném prostředku nezpochybněných, byly následující:

- vzhledem k tomu, že jeho zaměstnání misí Eurlex Kosovo odpovídalo stálým a trvalým potřebám, podle irské judikatury bylo uzavření jedenácti SDU zneužívající;
- neexistoval žádný objektivní důvod obecné a rozpočtové povahy, který by odůvodňoval uzavření jedenácti SDU. Mise Eulex Kosovo nebyla systematicky omezena na dobu trvání svého mandátu a délka dotčených SDU nekopírovala délku tohoto mandátu, a
- bylo možné uzavřít smluvní vztah na dobu neurčitou, neboť organizace rozhodovacího řízení o prodloužení misí umožňovala podat výpověď ve lhůtě použitelné pro SDN.

141. V důsledku toho konstatuji, že – pokud bod 151 napadeného rozsudku má být vykládán tak, jak tvrdí L. Jenkinson¹⁵¹ – otázka určení orgánu odpovědného za způsob přijímání zaměstnanců na základě SDU nebyla předmětem debaty týkající se použití irského práva. Navíc je irelevantní. Vzhledem k tomu, že se spor týká překvalifikování SDU na SDN, musí se posouzení Tribunálu omezit na odůvodnění obnovování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou. Druhý vytýkaný bod¹⁵² tedy musí být zamítnut.

¹⁴⁷ – Viz bod 83 tohoto stanoviska.

¹⁴⁸ – Soudní dvůr se zákonem z roku 2003 již zabýval ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Impact (C-268/06, EU:C:2008:223), týkající se zejména článku 4 bodu 1 a článku 5 rámcové dohody. V bodě 50 tohoto rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že zákon z roku 2003 „představuje právní úpravu, kterou Irsko splnilo povinnosti, které pro ně vyplývají ze směrnice 1999/70“.

¹⁴⁹ – Viz bod 140 napadeného rozsudku.

¹⁵⁰ – Článek 9 v podstatě stanoví, že se zaměstnancem, který byl zaměstnán na základě dvou nebo více po sobě jdoucích SDU nepřetržitě po dobu čtyř let, nelze uzavřít další SDU, pokud neexistují objektivní důvody pro takové obnovení.

¹⁵¹ – Z výkladu tohoto bodu 151 ve spojení s body 175 a 182 totiž vyvozují, že se Tribunál zabýval volbou délky SDU vedoucím mise a poté misí Eulex Kosovo, což považují za odpověď na argument, který uvedl L. Jenkinson v bodě 11 své odpovědi ze dne 27. září 2019. Viz bod 19 napadeného rozsudku.

¹⁵² – Viz bod 124 tohoto stanoviska.

142. Ostatní vytýkané body musí být rovněž zamítnuty z již uvedených důvodů. První vytýkaný bod¹⁵³ vycházející z pojmu „sdružení zaměstnavatelé“ totiž odpovídá bodu uplatňovanému v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku. Kromě toho, pokud jde o právní způsobilost mise Eulex Kosovo, čtvrtý vytýkaný bod¹⁵⁴ je neopodstatněný¹⁵⁵.

143. V rámci třetího vytýkaného bodu¹⁵⁶ L. Jenkinson Tribunálu vytýká, že pojem „objektivní důvody“ zkoumal pouze ve světle judikatury Soudního dvora. Má rovněž za to, že z hlediska irského práva Tribunál rozhodl na základě nedostatečných důvodů, že použití po sobě jdoucích SDU bylo odůvodněno dočasnou povahou mise Eulex Kosovo, a na základě zkreslení obsahu poslední SDU, že tato smlouva byla uzavřena za podmínek souvisejících se zrušením jeho pracovního místa.

144. První část kritiky se v podstatě týká úlohy soudu. Podle mého názoru je třeba ji přezkoumat bez ohledu na to, že se L. Jenkinson neopírá o irská rozhodnutí předložená k diskusi, která by byla příznivější než rozsudek ze dne 26. ledna 2012, *Kücük*¹⁵⁷, na který Tribunál odkázal.

145. Co se totiž týče uplatnění vnitrostátního práva použitelného na smlouvu na základě článku 272 SFEU, jsem toho názoru, že s ohledem na meze stanovené článkem 58 statutu Soudního dvora Evropské unie¹⁵⁸ je třeba použít i judikaturu Soudního dvora, podle které platí, že pokud jde o analýzu závěrů Tribunálu týkajících se vnitrostátního práva v rámci přezkumu kasačního opravného prostředku, má Soudní dvůr pouze pravomoc ověřit, zda nedošlo ke zkreslení tohoto práva. Toto zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž by bylo nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů¹⁵⁹. Nové argumenty a důkazy vycházející z pozitivního práva a uplatňované na podporu kasačního opravného prostředku jsou tedy nepřípustné.

146. V tomto ohledu konstatuji, že Tribunál rozhodl o použitelném vnitrostátním právu poté, co si vyžádal vyjádření navrhovatele k irským právním předpisům, kterých se nedovolával¹⁶⁰. Konstatoval tedy, že toto právo je v souladu s unijním právem, konkrétně se směrnicí 1999/70 a rámcovou dohodou¹⁶¹, a použil pravidla vyplývající z tohoto práva, která určují metodu

¹⁵³ – Viz bod 123 tohoto stanoviska.

¹⁵⁴ – Viz bod 129 tohoto stanoviska.

¹⁵⁵ – Viz bod 80 tohoto stanoviska.

¹⁵⁶ – Viz body 125 až 128 tohoto stanoviska.

¹⁵⁷ – C-586/10, EU:C:2012:39.

¹⁵⁸ – První pododstavec tohoto článku stanoví, že „opravné prostředky k Soudnímu dvoru jsou omezeny na právní otázky. Jsou přípustné pro nepřislusnost Tribunálu, pro nedostatky řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího opravný prostředek, či pro porušení právních předpisů Unie Tribunálem“. Na tomto základě viz analýzu generální advokátky J. Kokott v jejím stanovisku ve věci *Commune de Millau a SEMEA v. Komise* (C-531/12 P, EU:C:2014:1946, body 75 až 79), ve stavu judikatury ke dni 27. února 2014. K obecnému výkladu problematiky rozsahu přezkumu vykonávaného Soudním dvorem ve vztahu k analýze vnitrostátního práva provedené Tribunálem viz *Prek, M., a Lefèvre, S., „The EU Courts as ‚National‘ Courts: National Law in the EU Judicial Process“*, *Common Market Law Review*, sv. 54, č. 2, Kluwer Law International, Alphen aan den Rijn, 2017, s. 369 až 402, zvláště s. 396 a násl.

¹⁵⁹ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. února 2023, *Španělsko a další v. Komise* (C-649/20 P, C-658/20 P a C-662/20 P, EU:C:2023:60, body 65 a 66, a citovaná judikatura).

¹⁶⁰ – V bodě 19 napadeného rozsudku viz připomenutí odpovědi L. Jenkinsona ze dne 27. září 2019 týkající se vnitrostátního práva, srovnaj s bodem 147 napadeného rozsudku, který nebyl zpochybněn. K praxi Tribunálu v této oblasti viz rovněž *Prek, M., a Lefèvre, S.*, op. cit., zvláště pod bodem 4.1, s. 388 až 390, jakož i s. 394, komentář k čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu.

¹⁶¹ – Viz bod 138 tohoto stanoviska.

přezkumu objektivních důvodů použitelnou každým vnitrostátním soudem¹⁶², přičemž měl z téhož důvodu za to, že informace týkající se vnitrostátního práva, které měl k dispozici, byly nedostatečné k tomu, aby mohl spor rozhodnout¹⁶³.

147. Za těchto podmínek přísluší Tribunálu, aby rovněž jakožto unijní soud¹⁶⁴ aplikoval toto vnitrostátní právo v souladu s právem unijním. V určitých situacích musí dokonce vyloučit použití vnitrostátních ustanovení. Tak je tomu v případě, kdy je předmět sporu upraven nařízením¹⁶⁵ nebo kdy má ustanovení unijního práva přímý účinek¹⁶⁶. V projednávaném případě musel Tribunál zohlednit specifický kontext pracovního poměru, kterým je mise v oblasti SZBP a který vnitrostátní právo nutně nezná.

148. V případě existence rovnocenného ustanovení nebo judikatury vnitrostátního práva¹⁶⁷ je proto Tribunál oprávněn založit své rozhodnutí přednostně na kritériích použitelných ve všech členských státech¹⁶⁸, která jsou výsledkem ustáleného výkladu Soudního dvora při rozhodování na základě článku 267 SFEU, zejména v oblasti ochrany pracovníků.

149. V projednávané věci, právě v bodě 154 napadeného rozsudku, Tribunál citoval bod 27¹⁶⁹ rozsudku ze dne 26. ledna 2012, Küçük¹⁷⁰, jehož znění vychází z ustálené judikatury Soudního dvora. Soudní dvůr totiž v mnoha rozsudcích připomněl svůj výklad pojmu „objektivní důvody“ ve smyslu ustanovení 5 bodu 1 písm. a) rámcové dohody. Tato judikatura je vodítkem pro soudy členských států při konkrétním přezkumu situací, které jsou jim předloženy k posouzení, přičemž tento přezkum může vést ke zjištění, že po sobě jdoucí obnovování pracovních poměrů na dobu určitou má ve skutečnosti pokrýt trvalé a stálé personální potřeby zaměstnavatele.

150. Ve světle této judikatury L. Jenkinson nepředkládá žádné podrobné důkazy o tom, že by došlo ke zkreslení irského pozitivního práva, které předložil Tribunálu k posouzení, a zvláště pak že by Tribunál provedl analýzu, která by byla zjevně v rozporu s obsahem tohoto práva s ohledem na kontext, v němž bylo uzavřeno předmětných jedenáct SDU. Jeho kritika tedy musí být odmítnuta jako zčásti nepřijatelná¹⁷¹ a ve zbývající části jako nedostatečně odůvodněná a irelevantní.

¹⁶² – Viz bod 149 tohoto stanoviska. Z odpovědi L. Jenkinsona ze dne 27. září 2019 mimoto vyplývá, že tento se v bodě 25 odvolával na judikaturu Soudního dvora.

¹⁶³ – Co se týče případu, kdy žádná vnitrostátní judikatura není relevantní, viz Prek, M., a Lefèvre, S., op. cit., zvláště s. 388, poznámka pod čarou 84. Kromě toho podotýkám na jedné straně, že L. Jenkinson netvrdí, že předložil Tribunálu k posouzení dostatečně upřesnění týkající se irských právních předpisů ve vztahu ke zvláštnostem mise Eulex Kosovo, které Tribunál konstatoval na základě informací poskytnutých odpůrkyněmi. Na druhé straně na podporu svého kasačního opravného prostředku poskytl nové prvky vycházející z irské judikatury.

¹⁶⁴ – V tomto smyslu viz Karpenstein, U., op. cit., bod 2.

¹⁶⁵ – Viz rozsudky ze dne 19. února 2016, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik v. Komise (T-53/14, nezveřejněný, EU:T:2016:88, bod 40), a ze dne 9. prosince 2020, Adraces v. Komise (T-714/18, nezveřejněný, EU:T:2020:591, bod 36).

¹⁶⁶ – Co se týče přímého účinku ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, viz zejména rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Impact (C-268/06, EU:C:2008:223, bod 68).

¹⁶⁷ – Z odůvodnění napadeného rozsudku podle mého názoru implicitně vyplývá, že žádné vnitrostátní rozhodnutí není zvláště relevantní.

¹⁶⁸ – K posláním článku 272 SFEU vytvořit preferenční rámec pro nalézání harmonizovaných řešení viz Butler, G., „The EU’s contractual relations and the arbitration clause: disputes at the Court of Justice of the European Union“, *European Law Review*, vol. 46, č. 3, Sweet & Maxwell, Londýn, 2021, s. 345 až 363, zvláště s. 347 a 348.

¹⁶⁹ – Tento bod byl naposledy citován v rozsudku ze dne 28. února 2018, John (C-46/17, EU:C:2018:131, bod 53).

¹⁷⁰ – C-586/10, EU:C:2012:39.

¹⁷¹ – Viz zejména rozsudky ze dne 16. listopadu 2017, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik v. Komise (C-250/16 P, EU:C:2017:871, bod 39), a ze dne 20. prosince 2017, Comunidad Autónoma de Galicia et Retegal v. Komise, (C-70/16 P, EU:C:2017:1002, bod 50).

151. V důsledku toho, pokud jde o druhou část kritiky¹⁷², konstatuji v rámci přezkumu odůvodnění napadeného rozsudku vyžádaného L. Jenkinsonem, že Tribunál se správně snažil zjistit přesné a konkrétní okolnosti charakterizující činnost, pro kterou byly s L. Jenkinsonem uzavřeny SDU, a cíl sledovaný v rámci mise Eulex Kosovo.

152. Kritika obsažená v kasačním opravném prostředku se netýká objektivních skutečností, ze kterých Tribunál vycházel, ale jejich posouzení, které jej vedlo k tomu, že své rozhodnutí založil na dočasné povaze právního rámce a celkového profesního kontextu, v němž L. Jenkinson vykonával úkoly, které mu byly svěřeny v rámci mise Eulex Kosovo.

153. Domnívám se na jedné straně, že úvahy Tribunálu v bodech 156 až 188 napadeného rozsudku reagují na argumenty L. Jenkinsona odůvodněným rozhodnutím, které vychází ze všech opatření přijatých ohledně mise Eulex Kosovo od jejího vytvoření až po její rozvinutí, jakož i z opatření týkajících se organizace jejího fungování a financování¹⁷³, v souladu s mandáty, které jí byly uděleny¹⁷⁴, zvláště s ohledem na přání vyjádřená kosovskými orgány¹⁷⁵. Na druhé straně Tribunál zcela správně rozhodl, že použití po sobě jdoucích SDU k podpůrnému obsazení pracovních míst mimo jiné i mezinárodním civilním personálem¹⁷⁶, na omezená¹⁷⁷ a nanejvýš dlouhá¹⁷⁸ období, s rozpočtem stanovovaným velmi pravidelně po dobu přibližně sedmi let na období kratší než šest měsíců až po období šestnácti měsíců¹⁷⁹, bylo odůvodněno okolnostmi specifickými pro činnost mise pro řešení mezinárodní krize zřízené v rámci SZBP¹⁸⁰. V tomto ohledu Tribunál správně vyvodil ze svých zjištění týkajících se geopolitické a diplomatické nejistoty, která je pro takový typ misí, jako je mise Eulex Kosovo¹⁸¹, z jejich podstaty charakteristická, že se tato mise vyznačuje dočasností¹⁸².

154. Kromě toho podotýkám, že tato zjištění rovněž podporují závěry Tribunálu¹⁸³, že *podmínky zaměstnávání nezbytně určuje samotná povaha mise* a způsoby jejího financování, neboť mise nebyla vytvořena jako stálá a závisí na mandátech, které jí byly uděleny. Mohl tak rozhodnout, že ustálená praxe nepoužívání SDN je odůvodněna potřebou flexibility, aby bylo možné co nejrychleji reagovat na nestabilní situace. Zdůraznil proto, že v takovém specifickém případě nemůže být cílem ani následkem obnovování SDU obsazení stabilního a trvalého pracovního místa, které je financováno trvalým způsobem¹⁸⁴.

¹⁷² – Viz druhou část kritiky v bodě 143 tohoto stanoviska.

¹⁷³ – Viz body 161 a 162 napadeného rozsudku, které se týkají konkrétně rozpočtových omezení, jakož i body 169 a 176 tohoto rozsudku.

¹⁷⁴ – Viz body 157 až 160 a 176 napadeného rozsudku. V tomto ohledu viz definici „zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou“ uvedenou v ustanovení 3 bodu 1 rámcové dohody, v níž je takový zaměstnanec vymezen jako „osoba s pracovní smlouvou nebo poměrem uzavřeným přímo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, pokud skončení pracovní smlouvy nebo poměru je určeno objektivními podmínkami, jakými jsou dosažení určitého dne, dokončení určitého úkolu nebo vznik určité události“.

¹⁷⁵ – Viz body 163 až 168 napadeného rozsudku.

¹⁷⁶ – Viz body 177 a 178 napadeného rozsudku.

¹⁷⁷ – Viz bod 182 napadeného rozsudku.

¹⁷⁸ – Viz body 175 a 176 napadeného rozsudku.

¹⁷⁹ – Viz bod 162 napadeného rozsudku.

¹⁸⁰ – Viz bod 179 napadeného rozsudku.

¹⁸¹ – Viz body 164 až 168 napadeného rozsudku, zvláště posledně uvedený bod.

¹⁸² – Viz bod 184 napadeného rozsudku a v témže smyslu rozsudek Eulex Kosovo (bod 45 týkající se cílů sledovaných společnou akcí 2008/124 a odkaz na bod 6 odůvodnění rozhodnutí 2014/349). Tyto skutečnosti rovněž svědčí o autonomii mise Eulex Kosovo.

¹⁸³ – Viz zvláště bod 181, desátá až patnáctá věta, napadeného rozsudku.

¹⁸⁴ – Viz zvláště zjištění Tribunálu v bodech 186 a 187 napadeného rozsudku, která se týkají poslední nabídnuté SDU. Co se týče situací, ve kterých použití SDU nenaplnuje dočasné, nýbrž trvalé potřeby, viz zejména rozsudky ze dne 26. listopadu 2014, Mascolo a další [C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401, bod 120, v případě neomezeného obnovování SDU (bod 84)]; ze dne 14. září 2016, Pérez López [C-16/15, EU:C:2016:679, případ strukturálního nedostatku pracovních míst stálých zaměstnanců v dotčeném odvětví (bod 55)], a ze dne 19. března 2020, Sánchez Ruiz a další [C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, případ, kdy zaměstnanec neuspořádal výběrové řízení ke konečnému obsazení volného pracovního místa (bod 51)].

155. V důsledku toho a v návaznosti na můj přezkum opodstatněnosti druhého důvodu kasačního opravného prostředku¹⁸⁵ navrhuji, aby Soudní dvůr učinil závěr, že z analýzy charakteristik mise Eulex Kosovo a z podkladů rozhodnutí Rady v rámci SZBP vyplývá, že Tribunál určil obecná kritéria charakterizující pracovní poměr, která jsou *per analogiam* použitelná na první dvě mise, v nichž byl L. Jenkinson zaměstnán, s ohledem na jejich povahu, a že tedy na základě podkladů, které mu byly předloženy k posouzení, v souladu s právem odůvodnil své rozhodnutí zamítnout návrh na překvalifikování všech SDU na jedinou SDN¹⁸⁶.

156. Kritika obsažená ve čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být podle mého názoru zamítnuta.

157. Na základě své analýzy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že druhý důvod kasačního opravného prostředku a první, třetí a čtvrtá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku jsou neopodstatněné.

VIII. Závěry

158. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl druhý důvod kasačního opravného prostředku a první, třetí a čtvrtou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku jako neopodstatněné.

¹⁸⁵ – Viz bod 61 tohoto stanoviska.

¹⁸⁶ – Viz poznámka pod čarou 80 tohoto stanoviska.